

ΕΡΩΔΙΚΑ

Σ Γ.

ΑΘΗΝΑΙ 22 ΜΑΪΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 137

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι
ἐξόχως δροσιστική. Τὸ
ἀφρώδες καὶ δραστη-
ριον περίτρισμα δια-
λύει τὰς ξένας οὐσίας.
Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ κατα-
στρέφει τὰ ἐπικίνδυνα
μικροβία. Ὑδὲν ἄλλο
ὀδοντοκαλλυντικὸν εἶ-
ναι τοσόν δροσιστικόν.
Ἀρκεῖ ἡ χρῆσις ἑνὸς
ἐκαστομέτρου ἐπὶ ἡ-
μέρας ψηκτρᾶς.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΚΟΛΥΝΟΣ

Διαρκὴς παρακαταθήκη
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
Εὐριπίδου 4

Poudre de riz de

L.T. RIVER PARIS

ΑΝΤΙ ΕΛΑΧΙΣΤΗΣ ΔΑΠΑΝΗΣ
ΩΡΑΙΟΤΗΣ ΑΝΕΥ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΟΣ

CRÈME SIMON

ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

3 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΡΕΚΛΑΜΑ ΜΑΣ ΔΙ ΤΙΜΑΙ ΜΑΣ

Τὸ Ταμειυτήριο
τοῦ λαοῦ
ἡ ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἀσφάλεια χρημάτων-Συμφέροντες ὅροι
Ταχίστη διεκπεραίωσις τῶν συναλλαγῶν

Ἡ ἀξία τῆς καλῶς κατη-
γασμένης πούδρας μὲ ἐκλεκτὰ
συστατικά θὰ γίνῃ γνωστὴ σὲ
κάθε Κυρία πού μεταχειρίσθῃ
τὴν πούδρα.

ΤΟΚΑΛΟΝ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ φαρμακεία
καὶ μυροπωλεῖα

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΚΑΝΤΖΟΥΧ

Στοὰ Πεζματζόγλου, 3

133

Χάρη
χρησιμοποιούν ἐντελὴ
στημονική ἐνταλμὰ

SLOAN

ἦτις εἶναι τὸ ἀριστοτε-
λεστὸν ἀποκρίσιν πρὸς

ΓΩΣΕΩΣ. Σὲ ἀπαιτεῖ
κάθε ἐνὸς ἡμέρας

πλύνειν, νευραλγίαν, πον-
οῦν, γαστρίτιν. Πρέπει νὰ ἔσ-
ται ἡ σίτις. Ἡ παχυδα-
μὴ καὶ ἡ παχυδαμὴ καὶ

τοῦ εἶναι ἀποκρίσιν πρὸς

νικτὸς τοῦ ἡμέ-
ρας

ἡ ΔΟΚΙΜΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νουαῖ 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἐσωτερικοῦ Δρχ. 150
Ἐξωτ. Λ. Ἀγγλίας 1
Ἐξέμνηνοι κατ' ἀνα-
λογίαν.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 3

ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΑΙΞΩ ΣΤΟΝ ΚΙ-
ΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ!

—Θέλω κύριε νὰ παίξω στὸν κι-
νηματογράφο!

—Θὰ παίξετε λοιπόν, ἀγαπη-
μένε μου μικροῦλε. Ἀλλωστε
σὺ τὸ ὑποσχέθηκες, καὶ μὴ ὑπόσχε-
σις εἶναι πάντα σεβαστὴ. Ἐμπρὸς λοι-
πὸν δότε μας τὸ χέρι σας. Εἶστε
καίτοι.

—Ὁραία. Ἀρχίζουμε.
Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐπιτρέψτε μου νὰ
σὰς κάνω τῆς ἀναγκαίης συστάσεως,
πού χωρὶς αὐτὲς δὲν θάταν δυνατό νὰ
προχωρήσετε. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ φρον-
τίσετε πᾶς σῆς ὑπερὰ νὰ ἐπιτύχετε τὸ
σκοπὸ σας. Ἐλπίζω νὰ μὴν σὰς λείψῃ
τὸ κουράγιο καὶ νὰ τὰ καταφέρετε.

Λοιπὸν πρῶτο κατὰ σειράν θὰ σὰς
συστήσω ἕναν δημοσιογράφο.

Τί εἶπατε; Τί σὰς χρειάζεται ὁ δη-
μοσιογράφος; Τί θὰ τὸν κάνετε;

Σταθῆτε, σταθῆτε μὴ βιάζεσθε. Θὰ
δῆτε πὼς ὄχι μόνον σὰς χρειάζεται μὰ
καὶ σὰς παραχρειαίνεται. Χωρὶς αὐτὸν τίπο-
τε δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Θὰ πᾶτε λοιπὸν νὰ τὸν βρῆτε καὶ θὰ
τὸν παρακαλέσετε νὰ μεσιτεύσῃ αὐτὸς
γὰ νὰ σὰς προσλάβῃ μὴ ἑταιρεία.

Αὐτὸς θὰ φροντίσῃ νὰ γράψῃ μερικὲς
γραμμὲς γιὰ σὰς, θὰ ἐξυμνήσῃ τὰ προ-
τερήματά σας, θὰ ἀπαριθμήσῃ ἕνα-ἕνα
ὅλα τὰ προσόντά σας, τὰ μάτια σας, τὴν
φωτογένειά σας, τὴν ἡθοποιίαν σας,

γὰ ὅλα τέλος πάντων καὶ ἴσως-ἴσως
δημοσιεύσῃ καὶ μὴ φωτογραφία σας
στὴν ἐφημερίδα. Θὰ δημιουργήσῃ μὲ
δύο λόγια θόρυβο γύρω ἀπ' τὸ αἶμα
σας καὶ τὸ δνομα σας πού ἴσως γῆρας
ἀκόμα ἦταν ὀλόκληρο ἀγνωστο θ' ἀνι-
στῇ νὰ αἰγανοφθυρίζεται ἀπὸ χιλιάδες
στάματα.

Κί' ὅταν θὰ γίνῃ ὁ πρῶτος θόρυβος,
σὲ λίγες μέρες ὁ δημοσιογράφος μὲ
τὸν τρόπο πού αὐτὸς ξέρει θὰ βοῇ τὴν
ἐλπίδα νὰ ἐναρμονισθῇ ἕνα και-
νώσιο θόρυβο. Κί' ἄλλον, κί' ἄλλον,
κί' ἄλλον, ὥσπου πᾶς τῶνομά σας νὰ
προσφέρεται σὲ κάθε σινιμὴ πού θὰ μι-
λᾷ νὰ τὴν βουρὴ τέχνη καὶ τοὺς
«στάτες» τῆς.

Θαδῇ τότε μὴ μέρη — καὶ πιστεύτε
μὲ δὲν θ' ἀνιστῇ — πού κάποιοι θὰ
πᾶν νὰ ζητήσῃ περισσότερες πληροφο-
ρίες γιὰ σὰς ἀπὸ τὸν δημοσιογράφο.
Κί' αὐτὸς θὰ σπεύσῃ νὰ σὰς πάσῃ καὶ
νὰ σὰς παρουσιάσῃ στὸν κύριον αὐτόν.

Ἄρα ἐννοεῖται ποσοφούμενα θὰ τοῦ
ἐπαναλάβῃ κατ' ἴδιαν ὅλα ὅσα ἔγραψε
νὰ σὰς κί' ἀκόμα περισσότερα σὲ
βαθμὸ πού νὰ ἀδείξῃ τὸ ἐνδιαφέρον
τοῦ γιὰ σὰς.

Καὶ δὲν θάναί μόνον αὐτό.

Ὁ κύριος πού θὰ γυρέψῃ νὰ
σὰς γνωρίσῃ ἐκτὸς ἀπ' τῆς
διαβεβαιώσεως γιὰ τὴν τέχνη
σας καὶ τὴν ἡθοποιίαν σας πού θὰ τοῦ
κάνῃ ὁ δημοσιογράφος θὰ κάνῃ καὶ
μὴ ἄλλη σκέψι. Κί' ἡ σκέψι αὐτὴ θάναί
ἡ ἀκόλουθη — φοβερά ἀπλή ἄλλωστε.

Θὰ σκέφτεται πὼς αὔριο-μεθαῦριο ὅ-
ταν μὲ τὸ καλὸ θὰ γυρίσετε τὸ «φίλμ»
καὶ θὰ προβληθῇ τὸ προσωπάκι σας
στὸ λευκὸ σεντόνι, θὰ βγῇ πάλι ὁ δημο-
σιογράφος νὰ ἐξυμνήσῃ τὴν τέχνη σας,
νὰ ρεκλαμάρῃ «ἐσὰς» καὶ μαζί μὲ
«ἐσὰς» τὴν ταινία τοῦ.

Βλέπετε λοιπὸν πόσο ἀπλὰ καὶ πόσο
πρακτικὰ σκέφτεται ὁ ἄνθρωπος αὐ-
τός.

Καὶ πιστεύω τώρα πὼς δὲν θὰ σὰς
φαίνεται περίεργο γιὰ τὸ πρῶτον ν'
ἀρχίσω τῆς συστάσεως μου ἀπὸ τὸν δη-
μοσιογράφο.

— Πὼς εἶπε, μικροῦλα μου, ἐπέστη-
κες; Ὁραία. Τῶρα πάντα πού ἤσουν
ἐξυμνῇ καὶ θὰ μὲ καταλάβετε ἀμέ-
σως. Καὶ τώρα ὅς προχωρήσουμε, θὰ
σοῦ συστήσω τρία πρόσωπα. Τί εἶπατε;

Γιατί δὲν σοῦ τὰ συστήσω ἕνα-ἕνα;
«Ὀχι, θὰ δῆς πὼς οἱ τρεῖς κύριοι αὐτοὶ
πάνε μαζί. Συμφωνοῦν σὲ ὅλα ἢ τοῦ-
λάχιστο ἔτσι πρέπει νὰ τὰ παραδε-
χτοῦμε. Ὁ ἕνας προϋποθέτει τὴν ὑπαρ-
ξί τοῦ ἄλλου, καὶ ὁ ἄλλος αὐτὸς δὲν
μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἂν δὲν προϋπάρχει
ὁ ἄλλος καὶ ὁ τελευταῖος τῶν δύο
πρῶτων. Ἐτοιμάσου λοιπὸν καὶ περί-
μενε. Ἀπ' ἐδῶ ὁ κύριος συγγραφεὺς
ἀπὸ κεῖ ὁ κύριος σκηνοθέτης, πάρα κεῖ
ὁ κύριος ὁπερατέρ.

Τώρα ἀκούσε. Πρέπει νὰ τᾶν πᾶν
καὶ μὲ τοὺς τρεῖς καλὰ. Ὁ πρῶτος
θὰ σοῦ δώσῃ τὸ ρόλο, ἴσως-ἴσως μὰ-

— Ἡ φωτογένεια εἶναι ζήτημα ὁποιο-
νῆς.

Καὶ ἂν ἐπιτρέψῃς θὰ σοῦ κάνω κί'
ἐγὼ ἕνα μικρὸ συλλογισμὸ. Ὁ Μπο-
φὼν εἶπε κάποι παραπλήσια σχετικὰ μὲ
τὴν μεγαλοφυΐαν. Εἶπε δηλαδὴ πὼς
«Ἡ μεγαλοφυΐα εἶναι ζήτημα ὑπομονῆς».

Ἄρα — νὰ καὶ λίγα μαθηματικά
σύμφωνα μὲ τὸ γνωστὸ ἀξίωμα, θὰ
μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ πὼς «Ἡ φωτο-
γένεια εἶναι ἴση μὲ τὴν μεγαλοφυΐαν».

Ὁση ἀξία ἔχει ἡ δευτέρα ἀλλή τὸση
ἔχει καὶ ἡ πρώτη.

Τί λέε ἐσὺ;

— Ἡ φωτογένεια εἶναι ζήτημα ὁποιο-
νῆς.

Καὶ ἂν ἐπιτρέψῃς θὰ σοῦ κάνω κί'
ἐγὼ ἕνα μικρὸ συλλογισμὸ. Ὁ Μπο-
φὼν εἶπε κάποι παραπλήσια σχετικὰ μὲ
τὴν μεγαλοφυΐαν. Εἶπε δηλαδὴ πὼς
«Ἡ μεγαλοφυΐα εἶναι ζήτημα ὑπομονῆς».

Ἄρα — νὰ καὶ λίγα μαθηματικά
σύμφωνα μὲ τὸ γνωστὸ ἀξίωμα, θὰ
μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ πὼς «Ἡ φωτο-
γένεια εἶναι ἴση μὲ τὴν μεγαλοφυΐαν».

Ὁση ἀξία ἔχει ἡ δευτέρα ἀλλή τὸση
ἔχει καὶ ἡ πρώτη.

λίστα γράφει καὶ ἔργο μὲ ρόλο κομ-
μένο πάνω στὰ ἀχνάρια σου, ὁ ἄλλος
θὰ σοῦ δώσῃ ὅλες τῆς εὐκαιρίας γιὰ
νὰ μπορέσῃς νὰ παρουσιάσῃς ὅλα σου
τὰ προτερήματα, ὁ τρίτος θὰ φροντίσῃ
γιὰ τὴν καλλίτερη πραγματοποιήσῃ
τοὺς. Πρόσεξε καλὰ αὐτοὺς τοὺς τρεῖς
κύριους. Εἶνε ἱκανοὶ νὰ σοῦ ἐξασφαλί-
σουν ἀρμαθίες ὀλόκληρες στεφάνια δά-
φνης καὶ εἶνε ἐξ ἴσου ἱκανοὶ νὰ σε χαν-
τακώσουν κί' ὅς κρύβῃς μέσα σου τὸ
μεγαλύτερο ταλέντο. Πρέπει νὰ τοὺς
καλοπιάσῃς, νὰ τοὺς θυμιατίξῃς τῆς φι-
λοδοξίας τοὺς, νὰ τοὺς ἐξυμνήσῃς, νὰ
τοὺς σέβασαι, νὰ τοὺς ἀγαπᾷς. Μὴ ξε-
χνᾷς πὼς εἶνε κί' αὐτοὶ ἄνθρωποι κί'
ἔχουν κατὰ συνέπειαν ὅλα τὰ ἐλαττώ-
ματα τῆς ράτσας των. Ἐχουν κί' αὐτοὶ
τῆς φιλοδοξίας των, τῆς μικροφιλοτι-
μίας των, τοὺς μικροεγωισμοὺς τοὺς.

Ὅπως ἐσὺ θὰ γυρίσῃς βλέποντας τὴ
σάλα τοῦ κινηματογράφου κατὰμεστη
ἀπὸ κόσμον πού θὰ σε χειροκροτᾷ, ἔτσι
κί' αὐτοὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ παρουσιάζ-
ουν τῆς ἴδιες ἀδυναμίες μὲ σένα.

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ θυμῶνῃς. Κί' ἂν
ἀκόμα βλέπῃς ὀλοφάνερα τὴν ἀδικία
πού μπορεῖ νὰ σοῦ γίνῃ, κί' ἂν ἀκόμα
νοιώθῃς μέσα σου νὰ σε πνίγῃ τὸ πα-
ράπονο, δὲν πρέ*ει νὰ τῆς τίποτε. Κάνε
τὸν κουτό, πὲς πὼς δὲν κατάλαβες τί-
ποτε καὶ . . . καὶ περίμενε. Περιμένε
τὴ σειρά σου, θάρρη, δὲν θ' ἀργήσῃ
νάρρη ὅταν θὰ κάθῃσαι φρόνιμη. Δὲν
μπορεῖ παρὰ νάρρη.

Δὲν μὲ πιστεύεις ἴσως. Κί' ὅμως ἂν ἡ-
θελα θὰ μπορούσα νὰ σοῦ πῶ ἕνα σωρὸ
ἱστορίες καὶ θάρρατες τότε πόσο δίκην
ἔχουν τὰ λόγια μου. Μὰ προτιμῶ νὰ
σοῦ τῆς κρύψω. Θὰ μπορούσαν ἴσως ἡ
ἱστορίες αὐτὲς νὰ σ' ἔκαναν νὰ λυπη-
θῇς, νὰ βαρυνθῇς, νὰ συγχῇς τὸν
κινηματογράφο, καὶ ἐγὼ δὲν θάθελα
νὰ γίνω ἀφορμὴ. Εἶπαμε ἄλλωστε πὼς
μπορεῖ σὲ σένα νὰ μὴν ἀμφοῦν τέτοιες
ἱστορίες. Γιατί λοιπὸν νὰ σοῦ τῆς πῶ
ἀπὸ τώρα;

Μὴ ξεχᾷς ὅτι σοῦ εἶπα σὴ
μέρα. Ὅτι κί' ἂν γίνῃ φρόντισε νὰ μὴ
θυμώσῃς. Ἐχε πάντα μέσ' στὸ μυαλό
σου τὰ λίγα αὐτὰ λόγια πού εἶπα μὴ
«σάτάρ» — μὴ αὐριανὴ δηλαδὴ συνά-
δελφός σου.

Ἡ φωτογένεια εἶναι ζήτημα ὁποιο-
νῆς.

Καὶ ἂν ἐπιτρέψῃς θὰ σοῦ κάνω κί'
ἐγὼ ἕνα μικρὸ συλλογισμὸ. Ὁ Μπο-
φὼν εἶπε κάποι παραπλήσια σχετικὰ μὲ
τὴν μεγαλοφυΐαν. Εἶπε δηλαδὴ πὼς
«Ἡ μεγαλοφυΐα εἶναι ζήτημα ὑπομονῆς».

Ἄρα — νὰ καὶ λίγα μαθηματικά
σύμφωνα μὲ τὸ γνωστὸ ἀξίωμα, θὰ
μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ πὼς «Ἡ φωτο-
γένεια εἶναι ἴση μὲ τὴν μεγαλοφυΐαν».

Ὁση ἀξία ἔχει ἡ δευτέρα ἀλλή τὸση
ἔχει καὶ ἡ πρώτη.

Τί λέε ἐσὺ;

— Ἡ φωτογένεια εἶναι ζήτημα ὁποιο-
νῆς.

Καὶ ἂν ἐπιτρέψῃς θὰ σοῦ κάνω κί'
ἐγὼ ἕνα μικρὸ συλλογισμὸ. Ὁ Μπο-
φὼν εἶπε κάποι παραπλήσια σχετικὰ μὲ
τὴν μεγαλοφυΐαν. Εἶπε δηλαδὴ πὼς
«Ἡ μεγαλοφυΐα εἶναι ζήτημα ὑπομονῆς».

Ἄρα — νὰ καὶ λίγα μαθηματικά
σύμφωνα μὲ τὸ γνωστὸ ἀξίωμα, θὰ
μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ πὼς «Ἡ φωτο-
γένεια εἶναι ἴση μὲ τὴν μεγαλοφυΐαν».

Ὁση ἀξία ἔχει ἡ δευτέρα ἀλλή τὸση
ἔχει καὶ ἡ πρώτη.

Τί λέε ἐσὺ;

— Ἡ φωτογένεια εἶναι ζήτημα ὁποιο-
νῆς.

Καὶ ἂν ἐπιτρέψῃς θὰ σοῦ κάνω κί'
ἐγὼ ἕνα μικρὸ συλλογισμὸ. Ὁ Μπο-
φὼν εἶπε κάποι παραπλήσια σχετικὰ μὲ
τὴν μεγαλοφυΐαν. Εἶπε δηλαδὴ πὼς
«Ἡ μεγαλοφυΐα εἶναι ζήτημα ὑπομονῆς».

Ἄρα — νὰ καὶ λίγα μαθηματικά
σύμφωνα μὲ τὸ γνωστὸ ἀξίωμα, θὰ
μπορούσε κανεὶς νὰ πῇ πὼς «Ἡ φωτο-
γένεια εἶναι ἴση μὲ τὴν μεγαλοφυΐαν».

Ὁση ἀξία ἔχει ἡ δευτέρα ἀλλή τὸση
ἔχει καὶ ἡ πρώτη.

Τί λέε ἐσὺ;

Jacques Césanne

ΑΤΥΧΗ ΑΓΑΠΗ

Ο μέλλων βασιλιάς Έρικός 4ος, δέν ήταν ακόμα πρὸς πρίγκηψ ντὲ Μπαρν και έμενε στὸν πύργο τοῦ Νεράχ, ὑπὸ τὴν κηδεμονία τῆς μητέρας του, τῆς Ἰωάννας ντ' Ἀλμπρέ, βασίλισσας τῆς Ναβάρρας. Μολονότι δὲν ἦταν ἀκόμα πρὸς δεκάξη χρονῶν, εἶχε ἤδη μιὰ ἀκαταμάχητη κλίση πρὸς τὸ ὠραῖον φύλον. Καὶ τὸ ἰδανικόν του τὴν ἐποχὴ εἰκίνη ἦταν μιὰ ἀκόλουθος τῆς βασιλίσσης, μιὰ χαριτωμένη ὁρανή, τὴν ὁποία ἡ Ἰωάννα εἶχε δεχθῇ κοντά της καὶ ὀνομαζόταν Φρανσουά ντὲ Λαβερντάκ.

Μὰ ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας ἔβλεπε μὲ ζωηρὴ δυσανεξία τὸ ἐρωτικὸ αἶσθημα ποὺ εἶχε δημιουργηθῇ μεταξὺ τῶν δύο νέων. Ἀυστηρὴ γιὰ τοὺς ἄλλους, ἔπικε ἦταν καὶ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ της, φοβόταν μὴπως ἀγαπηθῶνε καὶ ἡ περιπέτεια καταλήξει σὲ γάμο· σὲ κεφάλαιο ὅπως αὐτὸ εἶχε γιὰ τὸν γιὸς της ἄλλες βλῆσεις, ὅπου ἡ πολιτικὴ, ἄλλως τε, κυριαρχοῦσε τοῦ αἰσθηματος. Καὶ ἡ βασίλισσα ἐκάλεσε τὴ νέα στὸ ἰδιαιτέρου δωμάτιό της.

— Ἐγὼ τὴ γινώσκω πὺς εἶσαι φρόνη καὶ τίμια, μικρὴ μου, καὶ ἐπὶ πλέον ἔχεις τὸ χάρισμα νάσαι ὠραία καὶ γεμάτη γάμοι, τῆς εἶπε. — Ὡς τόσο ἡ δεσποινὶς ντὲ Λαβερντάκ δὲν ἐμφανίστηκε καθόλου ἀπὸ τὰ λόγια τῆς βασιλίσσης τῆς καὶ εἶπε ζωηρά:

— ὦ! Ἡ Μεγαλειότης σας θέλει νὰ μὲ μιλῶσῃ; Τὸ βλέπω ὁλόφανερα ἀπὸ τὸ ὄφρος ποὺ με ἀνεῖλκει αὐτὴ τὴ στιγμή...

— Καὶ ποῖος ἄλλος μπορεῖ νὰ σοὺ κάνῃ παρατηρήσεις, μικρὴ μου, ἂν ὄχι ἡ βασίλισσά σου;

Στάθηκε μιὰ στιγμή λὲς καὶ ἤθελε ν' ἀναπολήσῃ ἕνα μακαρινὸ ἦδη παρελθόν, καὶ εἶπε:

— Ὑποσχέθηκα καὶ ὠκίσθηκα στὴν ἐτοιμοθάνατη μητέρα σου νὰ σ' ἐπιβλέπω, ἐπίσης καὶ στὸν πατέρα σου, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ γιὰ τὸν πόλεμο, ἀπ' ὅπου ἦταν τυχερὸ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ πιά. Τῆς ὑποσχέσεις λοιπὸν αὐτὲς δὲν πρέπει νὰ τῆς ξεχνῶ. Γιατί ὅπως Φρανσουάξ δὲν μ' ἐμπιστεύεσαι ὅπως προΐκα; Κι' ἂν δὲν ἤμουνα βεβαία πὺς μοὺ κοῦβεις κάτι, δὲν θ' ἀποφάσιζα ποτὲ νὰ ταράξω τὴ ζωὴ σου. Ἐλὰ, Φρανσουάξ, ὁ πρίγκηψ ὁ γιός μου...

— Κυρία! ἰκέτευσε ἡ δεσποινὶς ντὲ Λαβερντάκ, σμίγοντας τὰ χεῖρά της.

— Ὁ γιός μου, ἐξακολούθησε ἀκαμπτη ἡ βασίλισσα, δὲν ἤθελε τάχα κάτω ἀπὸ τὸν ἐξώστη σου σήμερα τὸ ποιεῖ, ὅπως τὸ κάνεις κάθε μέρα;

— Δὲν ἤθελε καθόλου, κυρία, μουρμούρισε ἡ Φρανσουάξ.

— Αὐτὸ θὰ πῇ πὺς ἔχει ὑποψίες... Καὶ ὅταν τυχαίνει τὸ παράθυρό σου νάσαι ἀνοιχτό, τί σοὺ λέει Φρανσουάξ;

— Ἡ φωνὴ τῆς βασιλίσσης δὲν εἶχε πιά τὴ γλύκα ποὺ εἶχε πρὶν λίγῃ ὥρᾳ.

— Κυρία, συγχωρήσατέ με... Δὲν μ' ἐνδιαφέρει τίποτ' ἄλλο στὸν κόσμον, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν εὐνοία τῆς βασιλίσσης μου.

— Γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὲ συγχωρήσω, πρέπει νὰ ξέρω καὶ νὰ ἀναμετρήσω τὸ σφάλμα σου, καὶ νὰ μοὺ ἐκφράσῃς τὴ λύπη καὶ τὴν μεταμέλειά σου. Τί σοὺ εἶπε ὁ πρίγκηψ χθές, ὅταν σὲ πλησίασε καὶ σοὺ φίλησε τὸ χεῖρ;

— Τί τῆς εἶπε ὁ πρίγκηψ; Ἐρωτόλογα ποὺ εἶνε τόσο γλυκὰ νὰ μαθαίνῃ κανεὶς σὰν εἶνε δεκάξη χρονῶν καὶ ἀρχίζει ἡ καρδιά νὰ ζυγνᾷ. Αὐτὸ ἦταν ὅλο τὸ κοίμα τῆς γλυκειᾶς ἐκείνης κοπέλλας. Μὰ δὲν τοιμοῦσε ν' ἀπαντήσῃ στὴ βασίλισσα καὶ ἦταν, ὡς φαίνεται, μεγάλο τὸ κοῖμα τῆς, ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὰ θυμωμένα βλέμματα ποὺ τῆς ἔδωκεν τὴν

ρα, ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀλμπρέ.

Τότε ἡ Φρανσουάξ ὤφισε πρὸς τὴν βασίλισσά της μιὰ βουβὴ ἱκεσία, ποὺ δείχνανε τὰ μεγάλα, γαλανά, βουρκομένα μάτια της, γιατί τὰ χεῖλιά της σαλεύανε χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ προσφέρῃ μιὰ λέξη· τὸ πρόσωπό της ἔγινε πελιδνόν· τὸ στήθος φούσκωνε μὲ κόπο, ἔπειτα ἔκλεισε τὰ βλέφαρα καὶ ἔπεσε λιπόθυμη στὰ πόδια τῆς Ἰωάννας.

Ὅταν συνήλθε, εἶδε τὴν βασίλισσα ποὺ τὴν χάριδε ἀπαλά καὶ τὴν ἀκούσε νὰ λέγῃ: — Δὲν βρίσκεται τώρα ἡ βασίλισσα μπροστά σου, μὰ ἡ μητέρα σου. Ἐγὼ τὴν ὑπόφια πὺς τῆς προσάλλες, περπατώντας μαζὶ σου καὶ κρατώντας τὸ μπράτσο σου, ὁ πρίγκηψ Ἐρικός, σὺπε πράγματα ποὺ δὲν θὰ πρεπε ν' ἀκούσῃς, μὰ οὔτε καὶ νὰ τὰ δεχτῇς.

Προσπαθοῦσε μὲ τὸ διάβασμα νὰ κρύψῃ τὸν πόνο της.

Εἶνε κακὸ αὐτό, μικρὴ μου, καὶ αὐτὰ γίνονται αἰτίαι ν' ἀτυχεῖται καὶ νὰ καταστρέφονται ἀγογοντογεννημένα κορίτσια, σὰν καὶ σένα. Δὲν θὰ μοὺ ἄρσες καθόλου νὰ χαθῇς ἐξ αἰτίας τοῦ παιδιοῦ μου. Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ φύγῃς ἄμεσως στὸν ὠραῖο σου πύργο τοῦ Λαβερντάκ. Αὐτὸ θὰ σοὺ κάνῃ ἄλλως τε πολὺ καλὸ, ἐπειδὴ ὁ ἀέρας τοῦ τόπου εἶνε θαυμαστικός, μικρὴ μου.

Αὐτὸ ἦταν ἡ ἐξορία μακριὰ ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἀγαποῦσε, καὶ ποὺ δὲν ἠλπευε ν' ἀγαπήσῃ... Χονδρὰ δάκρυα κυλούσανε τώρα στὰ μάγουλά της ὡς ὕδατος.

— Κλάψε, μικρούλα μου... Εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ ἐξαφανίσῃς τὴν λύπη τοῦ χωρισμοῦ μας. Ἀκούσε: κάθε μέρα θὰ μοὺ γράσῃς καὶ ἐγὼ θὰ σοὺ ἀπαντῶ ἄμεσως. Δὲν θὰ βλέπῃς στὸν πύργο σου κανένα ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὴν γορᾶ παρμάνα σου καὶ τὴν Μπερναρτίνα, τὴν καμαριέρα, στὴν ὁποία ἀνέθεσα νὰ σὲ προσέχῃ. Στὴν περίπτωση ποὺ θὰ σοὺ συμβῇ κάτι, ὅσο ἀσχημάτως κι' ἂν εἶνε, πρέπει νὰ μὲ ἐδοποιήσῃς ἄμεσως. Αὐτὴ εἶνε ἡ διαταγὴ τῆς βασιλίσσης σου. Τώρα, χρυσή μου, σὲ συγχωρῶ...

Ἡ Φρανσουάξ λοιπὸν ἀναγκάστηκε νὰ γιὰ τὸν πύργο της τοῦ Λαβερντάκ, σωστὴ ἀποφασιστὴ, κτισμένη πρὸς τὸν πύργο καὶ ποὺ δεσπόζανε σὲ ὅλη τὴν ἐκτετατομένη παρμάνα τὴν περιέμενε ἐκεῖ, ποὺ οὐδὲν ἔξωθεν πρὸς τὸν πύργο τῆς ἔβλεπε ὁ πρίγκηψ Ἐρικός, ὁ Μπερναρτίνα, ποὺ τὴν πιστὴ τῆς Ἰωάννας ντ' Ἀλμπρέ.

Ἡ νέα, σκασιμένη ἀπὸ τὴν συγκίνηση, τὴν κοῦρασε, ἔπεσε σὲ κρεβάτι ἀπὸ νωρίς, στὸ μικρὸ δωμάτιο ποὺ τῆς ἔδωκε ἡ παρμάνα της, τὰ παρμάνα τοῦ πύργου βλέπανε σ' ἕνα στερεὸ δάπεδο, φερνε βόλτα τοὺς τοίχους τοῦ πύργου.

Τὸ πρῶν ὅταν ξύπνησε, παρτίτσα δένονο κοντὶ, τοποθετημένο κοντὶ στὴν ἀκτὴ τῆς. Τὸ κιβώτιο δὲν βρισκόταν πιά γδύθηκε χθὲς τὸ βράδυ, ἦταν βρεμένο τὸ... Ἡ καρδιά της ἀρχισε νὰ γυμνᾷ, θυμήθηκε τὰ λόγια τῆς βασιλίσσης: «Στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ συμβῇ κάτι, πρὶν σήμειναι κι' ἂν εἶνε, πρέπει νὰ μὲ πῇς σὲς ἄμεσως...». Κότταξε τὸ κιβώτιο... μὴθῃκε ἀκόμα: «Αὐτὴ εἶνε ἡ διαταγὴ τῆς βασιλίσσης σου...». Ἡ καρδιά της γύμνασε πρὸς τὸν πύργο, εἶχε μὲν μινιατοῦρα τοῦ πρίγκηπα κι' ἕνα λαμπρὸ σμήμα: «Αὐτὸ γιὰ νὰ σὲ πῇς πρὸς τὸν ἀγαπῶ, Φρανσουάξ, καὶ ὅτι τὴν προσηύχεται, ἀδιαφορώντας γιὰ ὅλες τῆς διαταγὰς τῆς ἐμπόδας, θὰ βρισκομαι κοντὶ στὴν πη μου...».

Ἡ βασίλισσα εἶχε πῇ ἀκόμα: «Πῇς συγχωρῶ...». Ἡ νέα ἔφερε τὸ γένυ πρὸς τὸν πύργο. Ἀπὸ τῆς μιὰ μερὴς ἡ ἀγάπη, ἡ ἀνταρσία ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὴς ἡ ἀπογνώσις. Ἦταν μόνον ἀπὸ τὴν ἑνὴν δὲν μποροῦσε νὰ διαλέξῃ τὴν ἑτέραν.

Ἦταν ὁ γενναῖος Μερλὴ, ὁ τοῖμας τῆς τροφοῦ τοῦ πρίγκηπα, ποὺ σκαρφάλωνε σ' ἕνα ψηλὸ δέντρο ποὺ φύτρωνε ἀνάμεσα ἀπὸ κρομμυὰ βράχια, κοντὰ στὸν πύργο, λυγώνοντας τὴν κορφή του, μὲ κινδύνον νὰ κίσῃ τὰ κόκκαλά του, τρύπωνε τὴν νύχτα τὸ δωμάτιο τῆς νέας γιὰ ν' ἀποβίῃ καὶ ποτὲ τρῶφετο μὴνυμα τοῦ πρίγκηπα. «Ὅλη τὴν ἡμέρα τὴν πέραςε σὲ μὴνύματα γονίαι, προσπαθώντας μὲ τὸ διάβασμα νὰ ψῇ τὸν πόνο της. Ἡ νεαρὴ καμαριέρα δὲν ἄφηνε ἀπὸ κοντὰ.

Τὴν ἄλλη μέρα, καθὼς ὅλοι καμαριέροι κόμα στὸν πύργο, ἡ καμωμένην πρὸς τὸν πύργο, ὁ Ἐρικός ἔπαινε τὸν ἐνέμερο δούλο.

Εἶχε ἀκολουθήσει τὴν προηγούμενη νύχτα εἰς ἀκολουθίαν τὴν προηγούμενη νύχτα, σὺντροφός του, ἀφῆκε νὰ πῇ πρὸς τὸν στερεὸ δόμο, καὶ ἔσπευγε νὰ περπατοῦσε Φρανσουάξ, ποὺ εἶχε μείνει ἀνοιχτὸς τὸν πύργο, ἡ πόρτα τοῦ δωματίου τῆς νέας ποὺ διέπλυνε καὶ παρτίτσα ἀπὸ τὴν Μπερναρτίνα, ἡ ὁποία καθὼς βλέπετε εἶχε ὀφθαλμοὺς καλὰ τὴν ἀποστήσει τῆς...

Ἡ Φρανσουάξ ἔπινε μιὰ κραυγὴ.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ τιμωρηθῶ ἐξ ὀφείας γιὰ τὸν ἀγαπῶ τὸν εὐγενικὸ πρίγκηπα. Καὶ μὲ μιὰ βιαστικὴ κίνησι, ποὺ δὲν ἔλαβε κανεὶς νὰ ἐμπόδισῃ, ἔπινε πρὸς τὸν δόμο ποὺ ἔφερε στὰ βράχια. Κι' ὅσοι ἀρκατομένοι μαγεύσανε μὴλινον παρτίτσα νὰ λήθῃ:

— Παραβίβω σὲ θεὸ τὸ πνεῦμα μου... Ἐπειτα, μέρα στὴ νύχτα, διακρίνανε ἀπὸ τὸν πύργο τὸν πύργο τοῦ πρίγκηπα.

— Ζητοῦσε... ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ πρίγκηπα...

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ ΡΟΔΙΖΗ Η ΑΓΑΠΗ

HENRI ARDEL

[Τὰ προηγούμενα.—Ὁ Ρισάρ ντὲ Βωβρά δὲν ὑπῆρξε παρὰ ἕνα καπρίτσιο γιὰ τὴν πριγκίπισσα Ἀρβενέσκο. Ὅταν αὐτὴ ἡ αἰσθητικὴ καὶ ἰδιότροπη γυναῖκα τὸν ἐγκατέλειψε, ὁ Ρισάρ γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ καὶ νὰ ξεχάσῃ παντερεῖται τὴν ζωντανὴ ἀντίθεσή της, τὴν ὠραία Ζιλιάνα ντὲ Τρεβενέκ. Συμπαθεῖ τὴν οὐδυνὸν του μὲ δὲν μπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὴν Ἀρβενέσκο ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὸν ξανασύρῃ στὰ νερά της, τώρα ποὺ δὲν θέλει νὰ τῆς κάνῃ τὸν ἀδιάρκο. Μιὰ μέρα συναντήθηκαν σ' ἕνα πάρκο. Ἡ Ζιλιάνα γνωρίζεται μὲ τὴν Κατερίνα].

(Ἡ συνέχεια)

— Ἀληθιὰ; — Μιὰ ψυχὴ ποὺ πιστεύει, εἶναι παστὴ, ἀλλῇ. — Καί, ὅπως εἶναι ἡ ἀλήθεια ἄλλωστε, δοῖται ὅτι δὲν μοιάζω καθόλου μὲ τοὺς ἡρώες σου.

Ἐκοιμήσε τὸ κεφάλι της, κάπως εἰρωνικά, ἐνῷ τὰ μάτια της φανέροναν κάποια ἀπογοήτευση.

— Ὅχι δὲν τοὺς μοιάζεις καθόλου! Ὅπως καὶ ἡ ζωὴ δὲν μοιάζει μ' ἕνα παρτίτσο... ὅπως δὲν μοιάζει μ' ἐγὼ μὲ τῆς γυναῖκες ποὺ σ' ἀρέσκουν... ποὺ ἐκτιμᾷς...

Ὁ Ρισάρ ἀνασπώθηκε ἐκπληκτικῶς. Τί λόγια ἦσαν ὅς τ' αὐτὰ τῆς καὶ τῆς ἔμαθαν ἔκτο ποὺ ἔκρεπε νὰ μὴ ξεχῇ; Γιὰ πρῶτὴ φορά, ὅπως, τοῦ πέραςε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ἀόρατα ἡ συνείδησις τῆς εὐθύνης τοῦ ἀπέναντί σ' αὐτὸ τὸ πλάσμα ποὺ εἶχε ἔρθει κοντὰ τοῦ γεμάτου ἐμπιστοσύνης...

— Γυναῖκες ποὺ ἐκτιμᾷς... ὦ! εἶναι πολὺ λίγες—σοὺ δοκίμασα!—στὸν κόσμον ποὺ ζοῦμε...

— Ἀλήθεια;... ποὺ ἐκτιμᾷς ὄχι ἀπὸ ἡθικὴ ἀποψη—γιὰ νὰ ἐξηγηθῇσαι...—ἀλλὰ γιὰ τὴν γυναικεία τους χάρις;... Εἶναι τόσο λίγες αὐτές;... εἶσαι βέβαιος;... Ἐγὼ, ὄχι!... Σ' ἀκούσα πάρα πολλές φορές νὰ ἐκπαράξῃς τὴν γνώμη σου... Καὶ πρόσθετα ποῖες εἶναι αὐτὲς ποὺ φαίνεται ὅτι πραγματικὰ τραβοῦν τὴν προσοχή σου. Τοὺς μοιάζω τόσο λίγο, ποὺ ἀναρωτιέμαι...

Σταμάτησε... Γιὰ τὴν μιλίαν γι' αὐτὰ τὰ πράγματα;... ποὶ τρέλλα τὴν ἔκανε νὰ προδοθῇ ἔτσι; Καὶ γιατί; Ἐπειδὴ αὐτὴ τὴν στιγμή τὸν μάντευε προσεκτικῶς, ἀφοσιωμένον μόνον σ' ἐκεῖνη;... ἡ περιμένη, καθὼς τὸν ἔβλεπε ἔτσι, αὐτὸν αὐτὸν κίνημα τοῦ πού, ἐπὶ τέλους, δὲν τοὺς πλησίαζε;

— Πῶς ἀναρωτιέσαι;... ἐπανεῖλε ἐκεῖνος. —... Πῶς, μιὰ φορά, σοὺ ἔρε ἡ ἰδέα νὰ μὲ παρτίτσεις;...

Μίλησε μὲ τέτοιο τόνο ὥστε ὁ Ρισάρ δὲν μποροῦσε νὰ ξεκοιτίσῃ ἂν ἀστενεύτανε ἡ ὄχι... Μόνον στὴ φωνὴ τῆς αἰσθάνθηκε παθητικὸς πάλιν. Ἡ Ζιλιάνα ἔριξε τὸ ἐροχόχειρό της στὸ τραπέζι. Τὰ δαχτυλὰ τῆς ἔπαιναν ἀρηρημένα μὲ τὸ δαχτυλίδι τοῦ γάμου της.

Ἐνα λεπτὸ ὁ Ρισάρ δὲν ἔφερε τί λόγια νὰ μεταγυρίσῃ γιὰ τὴν καταλάβαν τὸν κινδύνον μὲς τέτοιος κουνέντας... Ἐπειτα τοῦ ἤρθε ὁ μόνος ἀληθινὸς λόγος ποὺ μποροῦσε νὰ τοῦ ἔρθῃ: ὅτι τοιμοῦσε νὰ πῇ ψέμματα σ' αὐτὸ τὸ πλάσμα ποὺ καθότανε πλάι του θὰ περνοῦσε στὸν ἐκπῶτό του.

— Σὲ παντερεῖται, Ζιλιάνα, ἀκριβῶς ἐπειδὴ καὶ μὲ μιὰ βιαστικὴ κίνησι, ποὺ δὲν ἔλαβε κανεὶς νὰ ἐμπόδισῃ, ἔπινε πρὸς τὸν δόμο ποὺ ἔφερε στὰ βράχια. Κι' ὅσοι ἀρκατομένοι μαγεύσανε μὴλινον παρτίτσα νὰ λήθῃ:

— Παραβίβω σὲ θεὸ τὸ πνεῦμα μου... Ἐπειτα, μέρα στὴ νύχτα, διακρίνανε ἀπὸ τὸν πύργο τὸν πύργο τοῦ πρίγκηπα.

— Ζητοῦσε... ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ πρίγκηπα...

— Ὅχι Ρισάρ... Δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι διαφορετικῇ, ὅσο ἡ ἐμπιστοσύνη μου δὲν ἔχει καταικτιγῇ...

— Καί... ἐγὼ... δὲν τὴν κατέκτησα;... Στὸ σοβαρὸν στόμα πλανήθηκε ἕνα χαμόγελο ποὺ λὲς καὶ λυγίστηκε τὴ σημασία τὸν λόγον.

— Δὲν σὲ ξαναβρίσκω πιά ὅπως σὲ γνώρισα... ἡ μάλλον ὅπως νόμιζα ὅτι σὲ γνώρισα... στὴ Βρετανία... Λοιπόν... τώρα... Ζητοῦσε...

ὅτι τὰ μάτια μου, ἡ καρδιά μου, ἡ σκέψη μου, εἶναι τυφλά;...

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ὁ Ρισάρ σπρώχθηκε καὶ ἤρθε μπροστά της. Τώρα τὸν κυττοῦσε ἐκείνη ἐκπληκτικῶς, μὲ τὰ θαυμά τῆς μάτια ὀρθώνοντά.

— Ὅχι δὲ νομίζω τίποτα τέτοιο... Μὰ ξέρεαι ὅτι εἶσαι πολὺ νέα καὶ ὅτι ἐπομένως μπορεῖς νὰ γελαστῇς στὴς κρισεὶς σου, γὰρ δὲς, νὰ φανταστῇς, νὰ ὑποθέσῃς πράγματα ἀνίπαρχτα... κάποτε, κάποτε παρ' ὅλα τὰ φαινόμενα...

Ἐκανε μὲ τὸ κεφάλι της ἕνα κίνημα σὰν νὰ θέλει νὰ δώξῃ αὐτὴ τὴ μάταια διαμαρτυρία.

— Ἀ! ὄχι, δὲν γελίζω... ἴσως μὲ βορεῖς

Ζητοῦσε! Ἐπειδὴ ἦταν νέα καὶ δὲν ἔφερε τὸν κόσμο, ἐκεῖνος νόμιζε ὅτι θὰ μπορούσε νὰ τὴν πλάσῃ ὅπως ἤθελε, γιὰ τὴν ἡσυχία καὶ τὴν δυνάμει.

Ἐτοί σκεφτόταν τὴν μέρα ποὺ ἀποφάσισε αὐτὴν τὴν τρέλλα, μὲ τῆς τότες συνέπειες—τὸ καταλάβαινε τώρα—νὰ πάρῃ τὴ ζωὴ της, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ χτυπήσῃ μιὰν ἄλλη...

Μὰ τὸ χαριτωμένο πλάσμα μὲ τὸ ὅποιο ἔτσι ἀσχετὰ ἔδωσε τὴ ζωὴν του ἐτυχε νὰ μὴν εἶναι οὔτε ἕνα παιδί, οὔτε μιὰ ἀνιχνὴ κοῦκλα. Τὸ λεπτὸ τῆς σῶμα ἔκλεινε μιὰ προσωπικότητα παρὰ ξένα δυνατὴ ποὺ κάθε μέρα δυνάμειν περιπόρτο καὶ ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε μὲ ἐκπληκτικὴν γεμάτη ἀπὸ ἀνησυχία καὶ περιέργεια.

Ζητοῦσε... Καὶ μὲ τὴν ἐξυπνάδα της, μὲ τὴν γυναικεία της διαίσθησι, θὰ μάθαινε ἀσφαλὸς ἐκεῖνον ποὺ ποτὲ δὲν ἔκρεπε νὰ μάθῃ. Εἶχε τὴν ἀξίωση νὰ εἶναι ἀπόλυτος κύριος τῶν πράξεών του... Ὡς τόσο τοῦ φανόταν ἀντιφύκη ἡ ἰδέα ὅτι μπορούσε νὰ δῇ τὸ βλέμμα αὐτῶν τῶν λαμπερῶν καὶ σκεπτικῶν ματιῶν νὰ ἀκουμπᾷ ἀπάνω του περιφρονητικὸ ἢ καὶ μόνον ψυχρὸ...

Ἐκοιμήσε ἐπάνω της καθὼς σκεφτόταν μὲ τὸ κεφάλι γεμμένο στὸ μαζιλάρι τῆς πολυθρόνας. Μὲ μιὰ κίνησι, σχεδὸν προστακτικῇ, ἀνέμεισε τὸ χεῖρ του ἀπὸ τὸν ἀπὸ τὸν μιστὸ ἀναγκάζοντας τὰ μάτια της νὰ σηκωθοῦν πρὸς τὰ δικὰ του. Καὶ μὲ ἐλικρινεῖα μεγάλη, σχεδὸν χαμηλὰ εἶπε:

— Ζιλιάνα δὲν πρέπει νὰ ξετρεῖξῃς ἂν μοιάζω μὲ τὸ κοριτσίστικο ἰδανικόν σου. Πάρε με, δέξου με, ὅπως εἶμαι... Καὶ ἂς προχωρήσουμε μὲ θάρρος πρὸς τὸ μέλλον ποὺ θὰ κάνῃ τὴν ἐνοσίη μας... ὅτι δὲν ξέρομε ἀκόμα σήμερα.

— Ναί...

Μονομύρισε αὐτὴ τὴ λεζούλα ἐπὶ σῶμα, σὰν νὰ ἔκανε μιὰ ὑπόσχεσι. Μὰ πρὶν γιὰ τὴν ἑλπίδα τῆς ποὺ τοῦσανε κάτω ἀπὸ τὸ ἀπὸ φιλία τοῦ Ρισάρ...

IX Μὰ πῶς, κυρία μου, πηγαίνετε ἔτσι, ἀκομμάτῃς στὴς ἐκδόσεις; φωνάζε χαρούμενος ὁ Μορλάντ, γοητευμένος πρὸς ὅλοισι ὅτι ἡ γυναῖκα ποὺ μὲ τὴν ὁμορφίαν αὐτοῦ τῆς εἶχε τραβήξει τὴν προσοχή του, δὲν ἦταν ἄλλη ἀπ' τὴ Ζιλιάνα ντὲ Βωβρά.

Ἡ Ζιλιάνα στεκόταν μπροστά σ' ἕνα πίνακα καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Μορλάντ τὴν ἔκανε νὰ σηκωσῇ ἐκπληκτικὰ τὸ κεφάλι της. Καθὼς τὸν ἀνεγνώρισε τοῦ ἔδωκε τὸ χεῖρ της. Στὰ χεῖρά της ἀνέθηκε ἕνα φιλὸν χαμόγελο:

— Ἀλήθεια, σὰς φάνηκε παράξενο ποὺ εἶμαι μόνη μου;... Νομίζετε ὅτι ἡ ἡμέρα μου δὲν μοὶ ἐπιτρέπει ἀκόμα νὰ θγαίνω χωρὶς γκαρδεονάνα;

— Δὲν ξέρω!... δὲν ξέρω! Μὰ ἂν ἦμιον στὴν θέση τοῦ Ρισάρ δὲν θὰ σὰς ἄρνα νὰ γυρίσῃς ἔτσι βλεπόμενα, ὅτε θὰ σὰς ἐγκατέλειπε στὸν ἀδιάρκο θαλασσινὸν τὸν περσιτικόν...

— Ἀστενεύετε;... Μάθετε τίποτα ὅτι γελᾷτε. Σήμερα δὲν γυρίζω ἐγὼ, ἀλλὰ ὁ Ρισάρ ποὺ ἔρχεται στὸ Μπουά.

— Ἐ, τότε, ἂν δὲν σὰς περάσῃ, θέλετε νὰ γυρᾷ ἐγὼ ὁ συνοδοὺς σας σ' αὐτὴ τὴν ἐκδοσι;

— Καὶ ὁρίστε;

Ἀρκετὲς φορές ἔτυχε στὸν Μορλάντ νὰ συνοδεύῃ σ' ἐκδόσεις ὡραῖες κοσμικὲς γυναῖκες ποὺ πραγματικὰ πηγαίναν γιὰ νὰ δρῶν καὶ ὄχι γιὰ νὰ τῆς δρῶν... Μὰ γιὰ τὴν καταλαβε ὅτι σπάνια εἶχε συναντήσῃ μιὰ γυναῖκα σὲ τέτοιο βαθμὶ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΑΓΗΣΙΛΑΟΥ

M. Dékobra

—Κυρία... έφεραν κάποιο καλάθι, είπε η καμαριέρα μπαίνοντας στο δωμάτιο της κυρίας της.

—Θα είναι γλυκίσματα, δίχως άλλο... είπε η κυρία Κοτούλα, που τεντωνόταν με χέρι ανάμεσα στα χιονόλευκα σεντόνια του κρεβατιού.

—Όχι, κυρία... κουνιέται.

Μια κλαψίερικη φωνή σαν του μωρού που υλίες βγήκε στον κόσμο, έκανε της δυο γυνίκες να τὰ γέλουν.

—Θεέ μου! Τι είναι;... Άνοιξε γρήγορα το καλάθι, Σοφία.

Η Σοφία ξεσκέπασε το καλάθι και ξαφνικά πρόβαλε το κεφάλι ενός μικρού σκύλου έξω από τ' άχρωα. Ήταν ένα μικρό δανέζικο γκοι-πέρι, σαράντα μερών το πολύ-πολύ, που φάνερωνε τη σαστισμάρα του, κυττάζοντας πότε την Σοφία και πότε την κυρία Κοτούλα.

Όταν γύρισε ο άνδρας της, που διηθύνει μαζί με τον συνεπίτροπό του, τον κ. Κόκκορα, ένα μεγάλο εργοστάσιο παραγωγής τσιβότου, η κυρία Κοτούλα του έδειξε το καινούργιο-φωμένο.

—Είπε δώρο του θείου Άγησιλάου. Γράφει από το Μπορντό πως μάς στέλνει αυτό το σκυλάκι για να μάς διασκεδάξη. Νά, διάβασε το γράμμα του.

—Μά, γουστ' μου. Τι θέλεις να τὸ κάνουμε αυτό το σκυλάκι μέσα στο Παρίσι;

—Πρέπει να τὸ κρατήσουμε. Ρουπέρο... Είναι τόσο νοστιμούλο! Θα τὸ βαρτίσω Σατανά, αυτό τὸ διαβολάκι. Νά, με νοιώθει κι' ὅλας με κυττάζει χωρίς να κουνιέται...

—Φυσικά. Για τὴν ὥρα καταδέχεται τὴν κούδερα...

Και βιαστικά η κυρία Κοτούλα σήκωσε τὸ σκυλάκι ἀπ' τὸ γέφυρο. Έστειλε στάλα-στάλα πὴν τρουπμμένα ἄγγελο.

—Α, τὸ συγχαρὸν, τὸ βρωμιάτικο, εἶπε ἡ κυρία Κοτούλα, πὸν ἐνοίωσε νὰ λιγοστεύη ὁ ἐνθουσιασμός της.

—Άκουσε, ἄγγάκη μου, θὰ ξεφορτωθῶμε ἀπὸ τὸ σκυλάκι. Ἄλλως τὸ θὰ τὸ βαρεθῇς σὲ μὴ βδομάδα... Ὁ θὰ τηλεφωνήσω στὸν φίλο μου Ρέγγα: εἶνε ἕνα γερονοταλλήκαρο, πὸν τρελλανέται γιὰ σκυλιά.

—Ὁ κ. Κοτούλας πῆρε τὸ τηλεφώνο καὶ φώνηξε.

—Ἄλλο... 588-62... Έσὺ εἶσαι Ἀνάργυρος; Πῶς; Ὁχι δὲν χρειάζομαι πετροκάδουνα... Πῶς εἶνε στὸ τηλεφώνο;... Ἡ καρδουναποθήκη... Νά πάω ἡ ὁγῆ... Δεσποινίς, τὸ 588-62, Ἀνάργυρε, εἶσαι σὺ; Ναι, πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ... Ἀκουσε, ἔχω νὰ σοὺ κάνω μὴ πούτσοι... Ὁχι, ὁχι, δὲν πρόκειται γιὰ πούτσοι γάμου, ἀπλούστατα γιὰ ἕνα σκυλάκι... Τὸ θέλεις;... Ναι, εἶνε πρῶτης τάξεως μαντρόσκυλλο, δανέζικο, γερό ράσα... Σύμφωνα. Σοὺ τὸ στέλνω τὸ ἀπόγευμα.

—Ἄλλο... 588-62... Έσὺ εἶσαι Ἀνάργυρος; Πῶς; Ὁχι δὲν χρειάζομαι πετροκάδουνα... Πῶς εἶνε στὸ τηλεφώνο;... Ἡ καρδουναποθήκη... Νά πάω ἡ ὁγῆ... Δεσποινίς, τὸ 588-62, Ἀνάργυρε, εἶσαι σὺ; Ναι, πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ... Ἀκουσε, ἔχω νὰ σοὺ κάνω μὴ πούτσοι... Ὁχι, ὁχι, δὲν πρόκειται γιὰ πούτσοι γάμου, ἀπλούστατα γιὰ ἕνα σκυλάκι... Τὸ θέλεις;... Ναι, εἶνε πρῶτης τάξεως μαντρόσκυλλο, δανέζικο, γερό ράσα... Σύμφωνα. Σοὺ τὸ στέλνω τὸ ἀπόγευμα.

—Ἄλλο... 588-62... Έσὺ εἶσαι Ἀνάργυρος; Πῶς; Ὁχι δὲν χρειάζομαι πετροκάδουνα... Πῶς εἶνε στὸ τηλεφώνο;... Ἡ καρδουναποθήκη... Νά πάω ἡ ὁγῆ... Δεσποινίς, τὸ 588-62, Ἀνάργυρε, εἶσαι σὺ; Ναι, πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ... Ἀκουσε, ἔχω νὰ σοὺ κάνω μὴ πούτσοι... Ὁχι, ὁχι, δὲν πρόκειται γιὰ πούτσοι γάμου, ἀπλούστατα γιὰ ἕνα σκυλάκι... Τὸ θέλεις;... Ναι, εἶνε πρῶτης τάξεως μαντρόσκυλλο, δανέζικο, γερό ράσα... Σύμφωνα. Σοὺ τὸ στέλνω τὸ ἀπόγευμα.

—Ἄλλο... 588-62... Έσὺ εἶσαι Ἀνάργυρος; Πῶς; Ὁχι δὲν χρειάζομαι πετροκάδουνα... Πῶς εἶνε στὸ τηλεφώνο;... Ἡ καρδουναποθήκη... Νά πάω ἡ ὁγῆ... Δεσποινίς, τὸ 588-62, Ἀνάργυρε, εἶσαι σὺ; Ναι, πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ... Ἀκουσε, ἔχω νὰ σοὺ κάνω μὴ πούτσοι... Ὁχι, ὁχι, δὲν πρόκειται γιὰ πούτσοι γάμου, ἀπλούστατα γιὰ ἕνα σκυλάκι... Τὸ θέλεις;... Ναι, εἶνε πρῶτης τάξεως μαντρόσκυλλο, δανέζικο, γερό ράσα... Σύμφωνα. Σοὺ τὸ στέλνω τὸ ἀπόγευμα.

—Ἄλλο... 588-62... Έσὺ εἶσαι Ἀνάργυρος; Πῶς; Ὁχι δὲν χρειάζομαι πετροκάδουνα... Πῶς εἶνε στὸ τηλεφώνο;... Ἡ καρδουναποθήκη... Νά πάω ἡ ὁγῆ... Δεσποινίς, τὸ 588-62, Ἀνάργυρε, εἶσαι σὺ; Ναι, πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ... Ἀκουσε, ἔχω νὰ σοὺ κάνω μὴ πούτσοι... Ὁχι, ὁχι, δὲν πρόκειται γιὰ πούτσοι γάμου, ἀπλούστατα γιὰ ἕνα σκυλάκι... Τὸ θέλεις;... Ναι, εἶνε πρῶτης τάξεως μαντρόσκυλλο, δανέζικο, γερό ράσα... Σύμφωνα. Σοὺ τὸ στέλνω τὸ ἀπόγευμα.

—Ἄλλο... 588-62... Έσὺ εἶσαι Ἀνάργυρος; Πῶς; Ὁχι δὲν χρειάζομαι πετροκάδουνα... Πῶς εἶνε στὸ τηλεφώνο;... Ἡ καρδουναποθήκη... Νά πάω ἡ ὁγῆ... Δεσποινίς, τὸ 588-62, Ἀνάργυρε, εἶσαι σὺ; Ναι, πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ... Ἀκουσε, ἔχω νὰ σοὺ κάνω μὴ πούτσοι... Ὁχι, ὁχι, δὲν πρόκειται γιὰ πούτσοι γάμου, ἀπλούστατα γιὰ ἕνα σκυλάκι... Τὸ θέλεις;... Ναι, εἶνε πρῶτης τάξεως μαντρόσκυλλο, δανέζικο, γερό ράσα... Σύμφωνα. Σοὺ τὸ στέλνω τὸ ἀπόγευμα.

—Ἄλλο... 588-62... Έσὺ εἶσαι Ἀνάργυρος; Πῶς; Ὁχι δὲν χρειάζομαι πετροκάδουνα... Πῶς εἶνε στὸ τηλεφώνο;... Ἡ καρδουναποθήκη... Νά πάω ἡ ὁγῆ... Δεσποινίς, τὸ 588-62, Ἀνάργυρε, εἶσαι σὺ; Ναι, πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ... Ἀκουσε, ἔχω νὰ σοὺ κάνω μὴ πούτσοι... Ὁχι, ὁχι, δὲν πρόκειται γιὰ πούτσοι γάμου, ἀπλούστατα γιὰ ἕνα σκυλάκι... Τὸ θέλεις;... Ναι, εἶνε πρῶτης τάξεως μαντρόσκυλλο, δανέζικο, γερό ράσα... Σύμφωνα. Σοὺ τὸ στέλνω τὸ ἀπόγευμα.

—Ἄλλο... 588-62... Έσὺ εἶσαι Ἀνάργυρος; Πῶς; Ὁχι δὲν χρειάζομαι πετροκάδουνα... Πῶς εἶνε στὸ τηλεφώνο;... Ἡ καρδουναποθήκη... Νά πάω ἡ ὁγῆ... Δεσποινίς, τὸ 588-62, Ἀνάργυρε, εἶσαι σὺ; Ναι, πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ... Ἀκουσε, ἔχω νὰ σοὺ κάνω μὴ πούτσοι... Ὁχι, ὁχι, δὲν πρόκειται γιὰ πούτσοι γάμου, ἀπλούστατα γιὰ ἕνα σκυλάκι... Τὸ θέλεις;... Ναι, εἶνε πρῶτης τάξεως μαντρόσκυλλο, δανέζικο, γερό ράσα... Σύμφωνα. Σοὺ τὸ στέλνω τὸ ἀπόγευμα.

—Ἄλλο... 588-62... Έσὺ εἶσαι Ἀνάργυρος; Πῶς; Ὁχι δὲν χρειάζομαι πετροκάδουνα... Πῶς εἶνε στὸ τηλεφώνο;... Ἡ καρδουναποθήκη... Νά πάω ἡ ὁγῆ... Δεσποινίς, τὸ 588-62, Ἀνάργυρε, εἶσαι σὺ; Ναι, πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ... Ἀκουσε, ἔχω νὰ σοὺ κάνω μὴ πούτσοι... Ὁχι, ὁχι, δὲν πρόκειται γιὰ πούτσοι γάμου, ἀπλούστατα γιὰ ἕνα σκυλάκι... Τὸ θέλεις;... Ναι, εἶνε πρῶτης τάξεως μαντρόσκυλλο, δανέζικο, γερό ράσα... Σύμφωνα. Σοὺ τὸ στέλνω τὸ ἀπόγευμα.

—Ἄλλο... 588-62... Έσὺ εἶσαι Ἀνάργυρος; Πῶς; Ὁχι δὲν χρειάζομαι πετροκάδουνα... Πῶς εἶνε στὸ τηλεφώνο;... Ἡ καρδουναποθήκη... Νά πάω ἡ ὁγῆ... Δεσποινίς, τὸ 588-62, Ἀνάργυρε, εἶσαι σὺ; Ναι, πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ... Ἀκουσε, ἔχω νὰ σοὺ κάνω μὴ πούτσοι... Ὁχι, ὁχι, δὲν πρόκειται γιὰ πούτσοι γάμου, ἀπλούστατα γιὰ ἕνα σκυλάκι... Τὸ θέλεις;... Ναι, εἶνε πρῶτης τάξεως μαντρόσκυλλο, δανέζικο, γερό ράσα... Σύμφωνα. Σοὺ τὸ στέλνω τὸ ἀπόγευμα.

—Ἄλλο... 588-62... Έσὺ εἶσαι Ἀνάργυρος; Πῶς; Ὁχι δὲν χρειάζομαι πετροκάδουνα... Πῶς εἶνε στὸ τηλεφώνο;... Ἡ καρδουναποθήκη... Νά πάω ἡ ὁγῆ... Δεσποινίς, τὸ 588-62, Ἀνάργυρε, εἶσαι σὺ; Ναι, πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ... Ἀκουσε, ἔχω νὰ σοὺ κάνω μὴ πούτσοι... Ὁχι, ὁχι, δὲν πρόκειται γιὰ πούτσοι γάμου, ἀπλούστατα γιὰ ἕνα σκυλάκι... Τὸ θέλεις;... Ναι, εἶνε πρῶτης τάξεως μαντρόσκυλλο, δανέζικο, γερό ράσα... Σύμφωνα. Σοὺ τὸ στέλνω τὸ ἀπόγευμα.

—Ἄλλο... 588-62... Έσὺ εἶσαι Ἀνάργυρος; Πῶς; Ὁχι δὲν χρειάζομαι πετροκάδουνα... Πῶς εἶνε στὸ τηλεφώνο;... Ἡ καρδουναποθήκη... Νά πάω ἡ ὁγῆ... Δεσποινίς, τὸ 588-62, Ἀνάργυρε, εἶσαι σὺ; Ναι, πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ... Ἀκουσε, ἔχω νὰ σοὺ κάνω μὴ πούτσοι... Ὁχι, ὁχι, δὲν πρόκειται γιὰ πούτσοι γάμου, ἀπλούστατα γιὰ ἕνα σκυλάκι... Τὸ θέλεις;... Ναι, εἶνε πρῶτης τάξεως μαντρόσκυλλο, δανέζικο, γερό ράσα... Σύμφωνα. Σοὺ τὸ στέλνω τὸ ἀπόγευμα.

—Ἄλλο... 588-62... Έσὺ εἶσαι Ἀνάργυρος; Πῶς; Ὁχι δὲν χρειάζομαι πετροκάδουνα... Πῶς εἶνε στὸ τηλεφώνο;... Ἡ καρδουναποθήκη... Νά πάω ἡ ὁγῆ... Δεσποινίς, τὸ 588-62, Ἀνάργυρε, εἶσαι σὺ; Ναι, πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ... Ἀκουσε, ἔχω νὰ σοὺ κάνω μὴ πούτσοι... Ὁχι, ὁχι, δὲν πρόκειται γιὰ πούτσοι γάμου, ἀπλούστατα γιὰ ἕνα σκυλάκι... Τὸ θέλεις;... Ναι, εἶνε πρῶτης τάξεως μαντρόσκυλλο, δανέζικο, γερό ράσα... Σύμφωνα. Σοὺ τὸ στέλνω τὸ ἀπόγευμα.

προσφέρει σὲ μὴ γνωστὴ του μπαλαρίνα, τὴν Ὁφελία Πουδρίτσα.

Ἡ Ὁφελία Πουδρίτσα δέχτηκε μὲ μεγάλη χαρὰ τὸ δῶρο τοῦ κυρίου Ρέγγα.

Τὸ ὄνειρό της ἦταν νὰ ἔχη ἕνα σκυλάκι καὶ μονομιᾶς τὸ βάφτισε Μπαρό, κι' ἀφοσιώθηκε σ' αὐτὸ ὡς μητέρα.

Δυστυχῶς ὁ ἰδιοκτήτης μὴ μὲρα ἀνέδωκε ν' ἀπειλήσει ἀυστηρότατα τὴν Ὁφελία—ποὺ γουσταῖς καὶ νοίκια—νὰ τὴ στείλῃ στὸ διάβολο, ἂν δὲν ξεφορτωνόταν στὸ λεπτό τὸ βρωμιάτικο πὸν κατάδερε τὸ γαλὶ τῆς σκάλας.

Θὰ ἤθελα ἕνα τέτοιο γιὰ νὰ βάζω μέσα στὸ μαντὸν μου...

Κατασχετισμένη ἡ μπαλαρίνα τὸ χάρισε σὲ μὴ ταξιδιότοιο τοῦ θεάτρου, τὴν κυρία Πῆτα. Ἡ κυρία Πῆτα ἦταν ταξιδιότοιο ἀπ' τῆς ὁγῆ ὡς τὰ μεσάνυχτα καὶ χαρτορίχτρα ἀπὸ τῆς ὁγῆ ὡς τῆς πέντης. Δεχόταν κάθε ἀπόγευμα τῆς δυστυχισμένης ὑπάρξεως πὸν ἐγκατελήφθησαν ἀπὸ τὸ ταῖοι τους καὶ, ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν τριῶν φράγκων, ἔδινε βάλσαμο τῆς καρδιᾶς τους μὲ τῆς αἰσιόδοξης προβλέψεως της.

Τὸν Σατανά-Μπαρό, τὸν μεταβάφτισε σὲ Τεοσεσία.

Μὲ τὴν ἡ πελατισσά της ἡ κυρία Ζουρλῆ, τῆς εἶπε ξερολλαμένη:

—Καλὴ νύκτα κυρία Πῆτα, εἶδα τὴ νύκτα ἕνα φουγτὸ ὄνειρο... Ένας μαῦρος ἄνθρωπος...

—Καλὴ νύκτα κυρία Πῆτα, εἶδα τὴ νύκτα ἕνα φουγτὸ ὄνειρο... Ένας μαῦρος ἄνθρωπος...

—Καλὴ νύκτα κυρία Πῆτα, εἶδα τὴ νύκτα ἕνα φουγτὸ ὄνειρο... Ένας μαῦρος ἄνθρωπος...

—Καλὴ νύκτα κυρία Πῆτα, εἶδα τὴ νύκτα ἕνα φουγτὸ ὄνειρο... Ένας μαῦρος ἄνθρωπος...

—Καλὴ νύκτα κυρία Πῆτα, εἶδα τὴ νύκτα ἕνα φουγτὸ ὄνειρο... Ένας μαῦρος ἄνθρωπος...

—Καλὴ νύκτα κυρία Πῆτα, εἶδα τὴ νύκτα ἕνα φουγτὸ ὄνειρο... Ένας μαῦρος ἄνθρωπος...

—Καλὴ νύκτα κυρία Πῆτα, εἶδα τὴ νύκτα ἕνα φουγτὸ ὄνειρο... Ένας μαῦρος ἄνθρωπος...

—Καλὴ νύκτα κυρία Πῆτα, εἶδα τὴ νύκτα ἕνα φουγτὸ ὄνειρο... Ένας μαῦρος ἄνθρωπος...

—Καλὴ νύκτα κυρία Πῆτα, εἶδα τὴ νύκτα ἕνα φουγτὸ ὄνειρο... Ένας μαῦρος ἄνθρωπος...

—Καλὴ νύκτα κυρία Πῆτα, εἶδα τὴ νύκτα ἕνα φουγτὸ ὄνειρο... Ένας μαῦρος ἄνθρωπος...

—Καλὴ νύκτα κυρία Πῆτα, εἶδα τὴ νύκτα ἕνα φουγτὸ ὄνειρο... Ένας μαῦρος ἄνθρωπος...

—Καλὴ νύκτα κυρία Πῆτα, εἶδα τὴ νύκτα ἕνα φουγτὸ ὄνειρο... Ένας μαῦρος ἄνθρωπος...

—Καλὴ νύκτα κυρία Πῆτα, εἶδα τὴ νύκτα ἕνα φουγτὸ ὄνειρο... Ένας μαῦρος ἄνθρωπος...

ποσ μὸν προφύτουμε τῆς χειρὸς σου... ἂν δὲν εἶχα σκυλὶ μαζὶ μου. Πῶς Θεέ μου;...

Ἡ ταξιδιότοιο κύταξε τὸ ρολογιὶ καφὲ.

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

—Πραγματικά, εἶπε, σὲ χρειάζομαι σκυλὶ γιὰ μασκωτίτσα. Πῶς τὸ κάνει;

ΤΟ ΧΕΙΡΟΦΙΛΗΜΑ

Τὸ χειροφίλημα εἶνε μὴ ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἀνθρωπίνης συνήθειας. Στὴν ἀρχαία Ῥώμη, οἱ δημαργοί, οἱ ὑπατοὶ καὶ οἱ δικτάτορες, δίδαν τὸ δεξιὸν χεῖρ στυδὸς ὑποδεδεμένους τῶν γιὰ νὰ τὸ φιλήσουν. Ἀργότερα δέ, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀυγουστῶν, οἱ αὐτοκράτορες ἔκαναν τὴν τιμὴ νὰ δίδουν τὸ χεῖρ τους γιὰ νὰ τὸ φιλήσουν, μόνον στοὺς ἄρχοντας καὶ στοὺς ἀνωτέρους ἀξιωματικούς τοῦ κράτους· στὸν λαὸ δὲν ἐπέτρεπαν πλεὶς τὸ πολὺ νὰ ἐγγίξη, εἰς ἐνδείξει σεβασμοῦ τὴν αὐτοκρατορικὴν τους γλαυκίδα.

Στοὺς χριστιανικούς χρόνους, τὸ χειροφίλημα ἐπέφερε ἀπὸ τῆς αὐτοκρατορικῆς αὐτῆς ἐκκλησίας. Ἡ ἐκκλησία ὅμως ἦταν ἀντιπαρικήτερη ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας, γιὰ τὸ χειροφίλημα συνεδύετο ἀπαραιτήτως καὶ μὲ ἱερὰ προσφορά ὑπὲρ τῶν πτωχῶν...

Στὴν Ἰσπανία κυρίως τὸ ἔθιμον αὐτὸ ἦταν βαθειὰ ἐκτεταμένο, ποτὲ δὲ ἔναι παρὰ δὲν προσέφερε τὸ χεῖρ τὸν ἑαυτοῦ ἐν ἑαυτοῦ γιὰ χειροφίλημα, ἀν προηγουμένως ὁ πιστὸς αὐτοῦ δὲν ἔκρινε τὴν χρηματικὴν του προσφορά στὸν δίσκο τῆς ἐκκλησίας.

Στὴν ἀρχή, ὁ κλήρος θεωροῦσε τὸ χειροφίλημα ὡς προνόμιό του. Σιγά-σιγά ὅμως ἔρχαν νὰ οἰκισιοποιήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦ αὐτοῦ καὶ οἱ ἄρχοντες, καὶ οἱ βασιλεῖς. Ὁ ἄββας Σαιν Ζουλιέν Μπαλλέο, ἱστορικός τοῦ ἱεροῦ αἰῶνος, ἀναφέρει τὴν περίφημον αὐτῶν ἐργονόμων στὰ δικαίωματα τοῦ κλήρου, ὡς πραγματικὰ σκανδαλώδη.

Στὴν Ἰσπανία καὶ στὴν Πορτογαλία, ἡ ἐκτετατὴ τοῦ χειροφιλῆματος τοῦ βασιλέως, γινώσκοντες τὴν ἀναγκαστικὴν του κυρίως, καὶ καὶ σὲ ὁρισμένους ἄλλες ἐπιστῆμες τελείως ὁ περιορισμὸς Ἀδὸν Πέτρος ὅμως, ὁ ἐραστής τῆς Ἰνέας ἢς Κάστρο, δὲν ἀνέδωκε τὸν ὄνομα τῶν δύο αὐτῶν κοατῶν, ἐποποιήσας πάλιν σ' αὐτὸν τὸ σκυλοκρόνον πτώμα τῆς ἐρωμένης του καὶ ὑπογράφει ὅλους τοὺς ἄρχοντας καὶ τοὺς αὐλικούς νὰ τῆς ἀπονείμουν διὰ τῆς βασιλικῆς τιμῆς καὶ νὰ... τῆς φιλήσουν τὸ χεῖρ!

Στὴν αὐτὴ τῆς Γαλλίας, οἱ βασιλεῖς ἐφέροντο μὲ μεγαλότερον εὐγένεια πρὸς τοὺς ὑπάρχοντες τῶν. Κατὰ τὴν τελευτὴ τοῦ χειροφιλῆματος, δὲν μὴ κυρία παρουσιαζότανε ἀπὸς τοὺς βασιλεῖς γιὰ νὰ τοὺς φιλήσῃ τὸ χεῖρ, ὁ βασιλεὺς ἔην, μετὰ τὸ χειροφίλημα, τὴν ἐθήκωνε καὶ τὴν φιλοῦσε στὸ πρόσωπο. Ἡ δὲ βασιλισσά ἄπλωνε μπροστὰ τοὺς τὴν οὐρὰ τὸν ρουσαντινὸν τῆς γιὰ νὰ... γονατίσουν ἐπὶ αὐτὴν, τιμῆς ἐνεκεν!

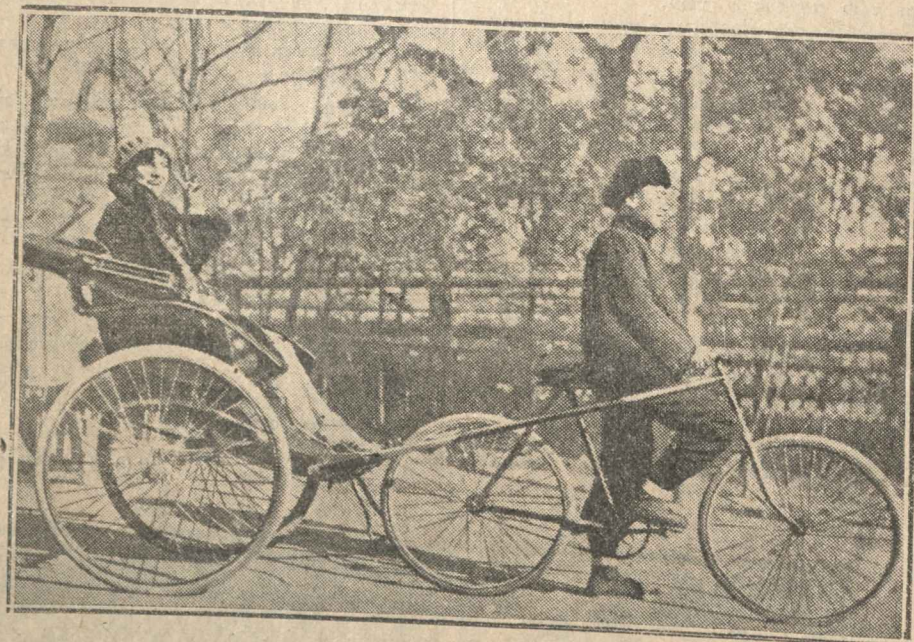
Οἱ πρὸ τυχεροὶ ὅμως ἦσαν οἱ καρδινάλιοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ φιλοῦν τῆς βασιλισσῆ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ
ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Μιά υπέροχη αρμονία άσπρου και μαύρου: η όραία καλλιτέχνης της βιεννέζικης όπερέττας Καρόλα Λουμπάρ.

Η Miss Μπέττυ Γκόρντον, πλουσιωτάτη άμερικανίς, ζήσασα στο Πεκίνο, μετέφερε από εκεί το πρωτότυπο αυτό και απλούστατο μεταφορικό μέσο μαζί με τον οδηγό του, και κάνει έτσι τον περίπατό της στα πάρκα της Μαϊάμι.

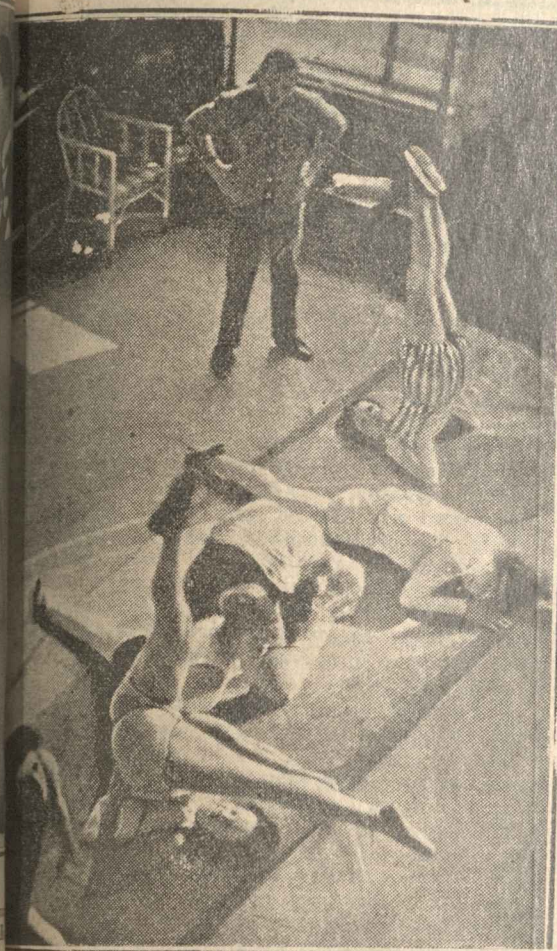

Ετελέσθησαν στη Ρώμη με άσπρη μόνητα οι γάμοι της δίδος Έντλε θυγατρός του Ίταλου δικτάτορα κόμητα Γκαλεάτσο Τσιάνο. Ή χαιρετά με τόν φασιστικό γόμο τα πλήθη την ημέρα των γάμων της. Πλάι της γαμβρός.

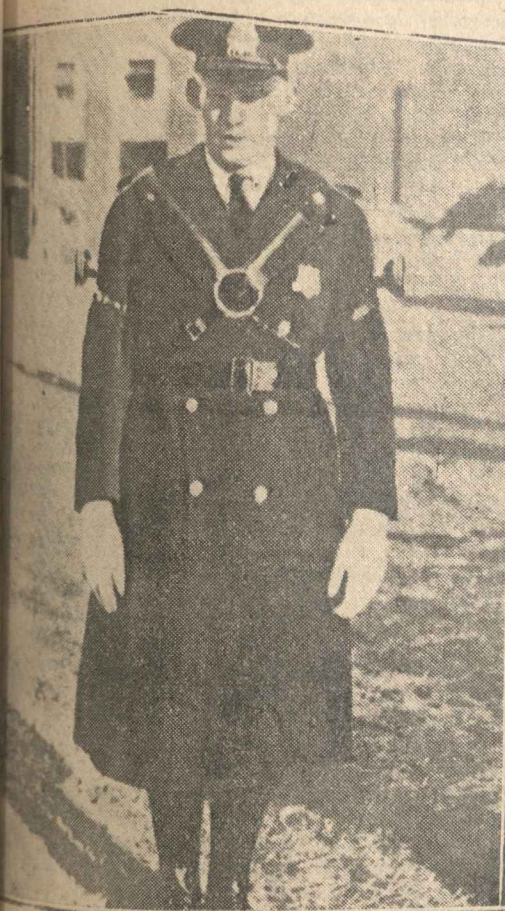
ΕΙΔΩΛΟ

Ο βερολινέζος θηριοδασκτής Γουλιέλμος φέρνει τον καλύτερο σύμπαινο κατά τόν καλλίτερο τρόπο.

καρίτσια του μπαλέτου μιάς βιεννέζικης όπερέττας γυμνάζουν τó σόμά τους, για νά εξασφαλίσουν τήν άπαραίτητη εύλυγισία.

αυτοκίνητος της τροχαίας κινήσεως του Νόρφολκ, στην φέρουν στο στήθος, στην ράχη και στους βραχίονες λαμπτήρας, που οδηγούν τα αυτοκίνητα κατά τόν καλλίτερο τρόπο.

ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Καμιά άλλη φωτογραφία δέν μπορεί νά μās δείξη καλλίτερα πόσο άσχετη είναι η γοητεία και η φωτογένεια των μεγάλων «στάρ» προς αυτό που έμεις ονομάζομε «καλλονή».

Στην έξοχη αυτή φωτογραφία η περίφημη Γκρέτα, ό μεγαλύτερος κινηματογραφικός άστηρ της σημεροσύνης, ή γόησσα για τήν όποία ό ποιητής έγραψε:

«... της Γκρέτας Γκάμπο η ματιά π' άλλοφρονεί τά φρένα...» δέν είναι κύν όραία. Όλόκληρο θώς το πρόσωπό της είναι γεμάτο φώς, άπλότητα και θλίψη.

Η Καίτη Ουίλσον και ό Τζάκ Γκούντριν, τού Δός Άντζελες, έτέλεσαν τούς γάμους τόν... άποβρυχίως! Οι νεόνυμφοι και ό πάστορ Σέλντον Σέφας έφόρεσαν σκάφανδρα και κατέβηκαν στόν βυθό της θαλάσσης, όπου ανέγνωσαν της δσηκευτικές εύχές.

Η φωτογραφία τούς παριστάνει τήν στιγμή που φθάσαντες στήν επιφάνεια οι νεόνυμφοι έβγαλαν τά κράνη τού δύτευ και ανταλλάσαν τó πρώτο συζυγικό φίλημα, ενώ ό πάστορ τούς εύλογεί.

Ο „ΓΟΛΓΟΘΑΣ“... ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ

Ήταν ένα σπατάλι χαμηλό, ισόγειο, με μία φτωχική πρόσοψη. Κοντά στ' ανοιχτό παράθυρο, σε μία παλιά πολυθρόνα, καθότανε ένας μεγαλόσωμος γέρος με κάστρο μαλλιά: η φυσιογνωμία του έφθανε τον στρατιώτη, τον πολεμιστή, πούχε γεράσει στις εποποιίες του Φαραγίσκου του πρώτου.

Ο γέρος κύτταζε με θλιμμένο βλέμμα τον σταχτί όγκο του φρουδαρχικού κάστρου των Μονιμορανού, που όρθωνε στο βάθος, στο γαλάσιο φόντο τ' ούρανού, τους προκλιτικούς και περιφραγμένους πύργους του.

Τα μάτια του γέροντος δάκρυα...

Έξαφνα μία σκέψη δέχθηκε απότομα τους πένθιμους ρεμβασμούς του: έστρεψε το κεφάλι δεξιά, αριστερά, κι' έφώτισε μ' ανησυχία:

—Η κόρη μου;... Πού είναι η κόρη μου;...

Η υπηρέτρια, που σιγά-σιγά σιωπηλά το δωμάτιο, έσπευσε ν' απαντήσει:

—Η δεσποινίς πήγε στο δάσος να μαζέψει κρινάκια.

Μία ανέκφραστη τρυφερότης φώτισε το συνοφρυωμένο πρόσωπο του γέροντος, που μοιραίου-ρισε:

—Αλήθεια!... Ήλθε ή άνοιξη... όλος ο κόσμος ευοδίζεται... τα λουλούδια μας πλημμυρίζουν... Τ' όμορφότερο όμως απ' όλα τα λουλούδια είσαι σύ, Ιωάννα, άγνο κι' εύγενικό μου παιδί...

Το βλέμμα του στράφηκε πάλι έξω: η όγκωδης αλουέττα του κάστρου, στήριζότανε στο άγκυρικό θούνο σαν ένα πέτρινο θείο που κρατάει κάτω απ' τα νύχια τον δλο τόν κάμπο.

—Ό,τι μωσό περισσότερο στον κόσμο αυτό, βρίσκεται 'κεί μέσα! βρυχήθηκε ο γέρος. Έκεί μέσα ζή ο άπαισιος φρουδαρχής που έφερε έμένα, τον άρχοντα της Πιέννης, σ' αυτή την κατάσταση, και που μ' άρσησε, έμένα, τον δεσπότη μιας δολιχλής χώρας, να ζω σ' αυτό το παλινόσπαστο. Τί λέω! Μήπως δεν γυρεύει αυτή την στιγμή να με δγάλη κι' απ' αυτό το τελευταίο μου καταρτίσιο; Πούδς ξέρει αν θα ζή αύριο η κόρη μου που ν' άκουστήκη το κεφάλι της... Ό, Ιωάννα μου!... Πήγες άνοπιστη να μαζέψεις λουλούδια... Πού νά ξέρης τι συμφορές μάς έτοιμάζουν: ίσως...

Θεωμά δάκρυα αβλάωναν, αγά-αγά, το πρόσωπο του άτελειμένου πατέρα. Έξαφνα, ο γέρος άχρίασε: ένας ίππεύς, πούχε στην στολή του το μισητό οικόσημο των Μονιμορανού με τα τρία κρίνα, σταμάτησε μπροστά στο φτωχικό σπατάλι, έσπρωξε την μισάνοιχτη πόρτα, και μίληκε μέσα.

—Κατάρα!... Ό άγγελιοφόρος των Μονιμορανού!

—Άρχοντα της Πιέννης, είπεν ο ίππεύς, κλίνοντας το κεφάλι με σεβασμό. Ό κύριός μου, ο Κοντόσταυλος των Μονιμορανού, με διάταξε να σας παραδώσω αυτό το έγγραφο.

—Έγγραφο; ψιθύρισε ο γέρος, ένθ' οίγος άγωνίας διέτρεχε δολιχλή τον σώμα του.

—Άρχοντα της Πιέννης, η άποστολή μου θλίβει κι' έμένα τον ίδιο. Το έγγραφο αυτό είναι χθεσινή άπόφασής του Παρλαμέντου των Παρισίων υπό ήμερομηνίαν 25 'Απριλίου 1558.

—Άπόφασής του Παρλαμέντου! έπατέλαβε ύπόκοφα ο άρχων της Πιέννης, και σαν να ήθελε να άμυνθή κατά τού άγνώστου κινδύνου που τον άπειλούσε, ώρθησε ίππερήφανα τού άναστημά του και σταύρωσε τα χέρια του πάνω στο στήθος. Μίλησε έλευθερά, κύριε! Τί νέο κακό μου έτοιμάζει; άραγε τού άσβεστο μίσος του κυρίου σου; Μίλα, λοιπόν;

—Κύριε, έπρόφερε, σιγανά ο ίππεύς, σαν να ντρέποτανε τον έαυτό του, η άπόφασή λέγει ότι κατέχετε παρανόμως τού κτήμα του Μααζενού: ότι ο βασιλεύς Λουδοβίκος ο 12ος άπερέβη τα δικαιώματά του όταν τού έχάρισε στην οικογένειά σας, και ότι, συνεπώς, τού κτήμα πρέπει νά επανέλθει έντός μηνός στον Δούκα του Μονιμορανού.

Ό άρχων της Πιέννης δεν έκινήθη. Μία τρομερή ώχρότης απλώθηκε στο πρόσωπό του και στη νεκρική σιωπή της σάλας, άντήχησε η γεροντική του φωνή που έτρεμε.

—Ό ήψηλέρ μου κύριε, Λουδοβίκε δωδέκατε! Και σύ, ένδοξε Φαραγίσκε! Δεν θα σηκωθείτε από τους τάφους σας για νά δήτε πώς φέρονται σ' έκεινον που στά πεδία σαράντα μαχών διεκδύνοντες για σας την ζωή του και έζησε τού αίμα του; Θα παραστήτε στο θέαμα ενός γηραιού στρατιώτου, που πολέμησε για τού θρόνο σας και για την τιμή των λαόφρονών σας, και που θα σέρονται τώρα στους δρόμους, ζητιανεύοντας ένα κομμάτι ψωμί!

Μπροστά στην τόσο άπελπισία, ο άγγελιοφόρος άχρισε να τρέμη. Άρσησε, κρυφά τού μισητό έγγραφο επάνω σ' ένα κάθισμα, έστρεψε προς την μισάνοιχτη πόρτα και έβρυξε.

Και τότε, μέσα στον πένθιμο σπύτι άκούστηκε μία σπαρτακτική φωνή:

—Και η κόρη μου; Η κόρη μου; Η Ιωάννα μου; Η κόρη μου θα μείνει στους δρόμους! Χωρίς στέγη, χωρίς ψωμί! Μονιμορανού! Κατάρα σε σένα και σ' όλη σου τη γενιά!...

Ο γέρος έπρότεινε τους γρόνθους του προς την διεύθυνση του Πύργου: τα μάτια του θάμψωσαν: και λιποθύμησε...

Η κατάσταση ήταν πράγματι τρομερή. Τού κτήμα του Μααζενού, που άνηκε στον άρχοντα της Πιέννης από την εποχή του Λουδοβίκου του 12ου, ήταν πάλι έμένα από την αρχαία δάξα στον άνθρωπο αυτό που κυβερνούσε άλλοτε δολιχλή την Πικαρδία. Μετά την καταρρενσι όλων των προσταθειών του, είχε καταβύθει στο φτωχικό έκεינו κτήμα, που τού περιζώναν από παντού η γαίες τού άσπονδότερου του έλθρου, τού Κοντοσταυλού του Μονιμορανού. Μία μόνη άπόλαυση τόν κρατούσε π' α στη ζωή: μία άπόλαυση φωτεινή και πανανγή: η κόρη του, η Ιωάννα της Πιέννης, η μόνη του άγάπη, η μόνη του λατρεία...

Και τώρα, όλα τελείωναν. Η άπόφασής του Παρλαμέντου των Παρισίων, που πούδς ξέρεται με τί μέσα θαξε προκαλέσει ο Δούξ τού Μονιμορανού, έσημανε για την Ιωάννα της Πιέννης και τόν γέρο πατέρα της την πιο άπόλυτη, την πιο άτιμωτική φτώχεια...

Η Ιωάννα της Πιέννης ήτανε μόλις δεκάξη χρονών. Λεπτή, ίππερήφανε, με μία εξαίσια χάρη, έμοιαζε ένα πλάσμα καμωμένο για να θαμωσώνη τα μάτια. Βλέποντάς την, νόμιζε κανείς ότι ήταν ένα μεγάλο λουλούδι της άνοιξης, μία κόρη τού ήλιου, τού όποιου η λάμψη βροκότανε μέσα στα κατάξανθα μαλλιά της, και η άκτίνας του μέσα στον γαλάσιο ούρανό τών ματιών της.

Την ήμερα εκείνη, Κυριακή 26 'Απριλίου τού 1558, είχε βγή, όπως πάντα, για τόν καθημερινό της περίπατο. Με δίμα γοργό κι' άναλαφορ διεκδύνθηκε προς τού δάσος των καστανιών που γειτόνιζε με τού κτήμα τού Μααζενού. Ό ήλιος έδνε μέσα σε μάν άποθέσει φωτός: και τού ήμιφρος άρχισε να απλώνεται κάτω από τα δέντρα. Μύριες ευωδιές πλημμύριζαν τού δάσος. Θα νόμιζε κανείς ότι ο έρως κυριαρχούσε στην λαγγυμένη άτμόσφαιρα. Άπέραντη σιωπή βασίλευε παντού.

Η Ιωάννα έάχνανε τού δίμα της. Κάθε τόσο έκοιναζε το κεφάλι, για ν' άποφύγη τα κλαδιά τών δέντρων. Κρατώντας με τα χέρια της τού στήθος, όπου η καρδιά της έταλλε δυνατά, ψιθύριζε:

—Θέε μου! Θα έχω άραγε τού θάνατος να τού τώ; Αυτό τού θράδυ, αυτό τού θράδυ πρέπει

χωρίς άλλο να τού άποκαλύψη τού θάνατό;... τού γλυκό μυστικό που κρύβει στ' αθήνη μου!

Έξαφνα, δυό μπράτσα, σπύδα σπύδα και τρυφερά, την άγκάλιασαν. Κι' ένα που έκαμε ζήτησε τού στόμα της:

—Επί τέλους! Άγάπη μου...

—Φαραγίσκε! Κύριε μου!

—Μά τί έχεις, λατρευτή μου; Επί τέλους!

—Από ευτυχία, ίσως... Άκουσε, έμένα, Φαραγίσκε... Ό, δεν τολμάω...

Έκείνος έγειρε επάνω της, και την περιούσιασε...

Ήτανε ένας ήπιός, μεγαλόσωμος, οίκοι νέος, με ήμερο βλέμμα, και πού

—Άπόφασής του Παρλαμέντου! έπατέλαβε ύπόκοφα ο άρχων της Πιέννης.

μέτωπο. Τού πρόσωπό του άπέτειε ήμερο και δέλησε συγχρόνως.

Κι' ο νέος αυτός άνωμαλότερα Φαραγίσκε τού Μονιμορανού!... Πρώτος γιος τού Κοντοσταυλού τού Μονιμορανού, αυτός που φαιρούσε από τόν άρχοντα της Πιέννης τού τελευταίου οίκου της παλιάς του περιουσίας. Τά χείλη των είχαν ένωση σ' ένα άπείρη φίλημα!

Άγχαλασμένοι προχωρούσαν αγά μίσητα παράδεισο των λουλουδιών, που η μαγευτική των άκτινολοοσε γύρω μεσάνυχες.

Από καρδ σε καρδ, κάποιο άόρατο έτάραξε την έρωτευμένη. Τότε σταμάτησε προσπαθώντας ν' άρραστή, και ψιθύρισε:

—Φοβούμαι... Κάποιος μάς παρακολουθεί...

—Άκουσε;

—Θάτανε κανένα μωρό ξαράδι, που θέλει να μάξει, άγαπημένη μου...

—Φαραγίσκε, Φαραγίσκε! Φοβούμαι...

—Παιδικός φόβος! Πούδς άλλωστε είσαι μωστός να σηκώση τού βλέμμα έπάνω σου...

—Ο βροχίον μου σε προστατεύει;

—Και όμως όλα με άνησυχούν!... Τρέμω...

Αυτό τόν τελευταίο καρδ ίδιος...

δομαι!...

—Πολυκαταμένη! Τρεις μήνες τώρα που είσαι δική μου, από την ευλογημένη στιγμή που η άποποίηση άγάπης μας κατατάχθηκε τούς ανθρώπινους νόμους για νά υπακούση στους νόμους της φύσεως, τώρα περισσότερο παρά ποτέ, Ιωάννα, είσαι υπό την προστασία μου. Τί φοβάσαι; Γρήγορα θα γίνης γυναίκα μου. Θα κατακτήσω τού μίσος που χωρίζει της οικογένειές μας...

—Τό ξέρω, κύριέ μου, τό ξέρω! Και αν άκόμα δεν μου πρόσφερες την χαρά αυτή, πάλι θα ήμουν ευτυχισμένη να σου άνήκω δολιχλή. Ό! άγάπα με, άγάπα με, Φαραγίσκε! προαισθητικά κάποια δυστυχία!

—Σε λατρεύω, Ιωάννα. Όρκίζομαι στον ούρανό, πώς τίποτα στον κόσμο δεν θα μ' έμποδίση να σε κάνω γυναίκα μου!

Ένα ύποκοφο γέλιο, άντήχησε εκεί κοντά...

—Άγάπη μου, έξακολούθησε ο Φαραγίσκος, αν έχης καμιά κρυφή λύπη, έκμυστηρέσου την στον έραστή σου... στον άντρα σου.

—Ναι, ναι!... άπάντε. Άκουσε, τού μεσάνυχτα, θα σε περιμένο... στην κάμαρα της παρμάνας μου... πότες να μάθης!... την νύχτα, θα τού μωρσω!

—Τά μεσάνυχτα λοιπόν θάρθω, άγαπημένη!...

—Και τώρα, πήγανε... χαίρε...

Πήγαινε στην άγκαλιά του και άλλαξε ένα φίλ που τούς έκανε να ριγίσουν και οι δύο. Ύστερα ο Φαραγίσκος τού Μονιμορανού έξαμύσησε στο δάσος.

Για ένα λεπτό η Ιωάννα της Πιέννης έμεινε στην ίδια θέση, παλλόμενη από συγκίνηση. Τέλος, άρπώνοντας τα χείλη της ξενύχτης ένας στεναγμός, στράφηκε. Την ίδια στιγμή, έγινε κάτοχη: κάποιος στεκόταν μπροστά της. Ήταν ένας νέος ός είκοσι χρονών: τα μάτια του διακρίνανταν σκοτεινά στο άσπασμα τού προσώπου του, και τού σώμα του ώρθωνόταν περήφανα.

Η Ιωάννα δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μία φωνή τρέμου.

—Σεις, Έρρικο! σείς!

Μία άνεπίκτη έκφραση πικρίας συνέσπασε τού πρόσωπο τού νέου. Με φωνή άπότομη, άπήνησε:

—Εγώ, Ιωάννα! Φαίνεται πώς σάς τρομάζει δεν έχω λοιπόν και έγώ τού δικαιώμα να σας μιλώ... όπως έκείνος... όπως ο άδελφός μου;

Εκείνη σιωπούσε τρέμοντας. Κι' αυτός, ξεπατώντας σ' ένα νευτικό γέλιο:

—Κι' αν δεν έχω τού δικαιώμα αυτό, τού παλιού μόνος μου! Ναι, είμαι εγώ, Ιωάννα! έγώ που αν δεν τ' άκουσα όλα, τα είδα όμως όλα! Όλα! Τά χάδια σας και τα φίλιά σας! Όλα, σάς λέω. Με κάνατε να ύποφέρω σαν ένας κολασμένος! Και τώρα, άκούστε με! Έν όνομα τού Θεού, έγώ πρώτος δεν σας έξαμολήθηκα τόν έρωτά μου; Νομίζετε ότι έγώ δεν άξίζω όσο και ο Φαραγίσκος;

—Έρρικο, είπα απλά τού νέο κορίτσι, σάς άγαπά και θα σας άγαπώ πάντα σαν ένα άδελφό... τόν άδελφό έκείνου στον όποιον χάρισα την ζωή μου. Και αισθάνομαι μία έξαιρετική έκπληξη για σας, αφού δεν είπα ποτέ τού παραμύθι στον Φαραγίσκο... ποτέ δεν θα τού πώ... ά! ποτέ!

—Α! για νά μη τόν στενοχωρήσετε δέβαια! Μά πότε του λοιπόν ότι σάς άγαπά! Άς έλθη με τού σπαθί στο χέρι, να μου ζητήσει λόγο!

—Άρεκα! Έρρικο! Αυτό που λέτε είνε φρενιά, και άναγκάζομαι να συγκεντρώω όλη τη δύναμή μου για νά θυμώμαι πώς είστε ο άδελφός μου!

—Ο άδελφός μου;... Ό άντίξήλος του! Σαφώς τού καλά, Ιωάννα!...

—Φαραγίσκε μου, ψιθύρισε εκείνη, ένώνοντας τα χέρια, συγχώρησε με που άκουσα και σιωπήσα!

—Ο νέος έστρεψε τα δόντια:

—Όστε, με διαχέετε; Μιλήστε! μιλήστε λοιπόν!... Σιωπάτε!... Ά, προσέξτε!

—Άς ήταν δυνατό να πέρταν μόνο σε μένα η άπειλές που διαβάζω στα μάτια σας!

—Ο Έρρικος άνατριχίωσε.

—Άρεβούρα, Ιωάννα της Πιέννης, μουρομένη άκούτε; άρεβούρα... και όχι χαίρε!... Τά μάτια του θόλωσαν. Έκανε μία άποτομη κίνηση, πνίξε τού κεφάλι του σαν πληγωμένο έλάφι και προχώρησε στο δάσος.

—Άς ήταν δυνατό να θυσαρθώ έγώ μόνη! ψιθύρισε η Ιωάννα.

Και καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, κάτι τί άγνωστο, μαγευτικό, ανέκφραστο, λαχάρησε στά

κατάβαθα τού είναι της. Ένας τρελλός φόβος την κυρίωνε. Με μία ένστικτική κίνησι σταύρωσε τα χέρια της και πέφτοντας στα γόνατα, ψιθύρισε:

—Μόνη! μόνη! Μά, αλόιμονο, δεν είμαι πιά μόνη! Έχω στά σπλάχνα μου μία ύπαρξη που ζή, που θέλει να ζήσει! και που δεν θέλω να την άφήσω νά πεθάνη!...

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Η νύχτα, πένθιμη και σιωπηλή, σκέπαζε την κοιλάδα τού Μονιμορανού. Μακριά, ένα σκυλί άλυχτούσε θορυβικά. Τό ρολόι τού γειτονικού καμπαναριού χτύπησε άργά έντεκα φορές.

Η Ιωάννα της Πιέννης σταμάτησε τού ρολόι της και άνασπρόσθηκε για νά μετρήση τούς χτύπους... ψιθύρισε:

—Λατρευτό παιδί της άγάπης μου, άγαπη-

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ «ΓΙΖΕΛΛΑ» ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

μένο μου άγγελούδι, πούδς ξέρει τί δυστυχίες σου έπαφύλασε η ζωή!...

Έμεινε άρκετή ώρα σιωπηλή. Κάποια θλιθερή σκέψη σκοτεινιάζε τού άγνό μέτωπό της και ξανάπε:

—Γιατί ο πατέρας μου φαινότανε τόσο ταραγμένος άπότε, σαν να τόν χτύπησε κάποια ραγισμένη συμφορά; Γιατί μ' έσφιξε στην καρδιά του τόσο σπασμωδικά; Πόσο ήταν χλωμός, Θεέ μου! Άδιστα προσπάθησα να τού άποσπάσω τού μυστικό του... Φτωχή πατέρα! τί δεν θα δινά για νά συμμερισθώ την λύπη σου... μ' άδεν θέλησες να μου πής τίποτα... μόνο τα μάτια σου ήταν πλημμυρισμένα στά δάκρυα...

Τό βλέμμα της έπεσε σε μία εικόνα της Θεοτόκου καρφωμένη στον τοίχο.

Σηκώθηκε, πλησίασε την εικόνα και γονάτισε ένώνοντας ικετευτικά τα χέρια:

—Παναγία Δέσποινα, λένε πώς όλα τα ξέρεις και όλα τα διατάσσεις. Φώτισε τόν άγαπημένο μου να μην άποθήση τού παιδί που θέλει νά ζήσει... Παρθένα μου, καλή μου Παρθένα, μην καταρστής τόν καρπό τών σπλάγχων μου... Κάνε όποτε έγώ μόνη να κλάω για τού σπατάλι μου!...

Χτύπησε έντεκακις. Άρχισε να περιμένει πάλι: μία άγωνία έσφιγγε την καρδιά της.

Τέλος, έσθιβε τού κερί, τυλίχτηκε σ' ένα παλτό, και άνοίγοντας την πόρτα, διεκδύνθηκε σ' ένα χωράφικο σπύτι, σε άπόστασι πενήντα θυμάτων.

Καθώς διέσχισε ένα φράχτη, ευδοκίμασε από άγρια τριαντάφυλλα, της φάνηκε πως μία σπαθί ώρθωνόταν στην άκρομυρή πλευρά.

—Φαραγίσκε!... φώναξε, άνασπρόσπας. Τίποτα δεν της άπτήνησε... και άρραγώνοντας τού κεφάλι έξαμολήθηκε τού δρόμο της.

Τότε η σπαθί εκείνη άρχισε να περιστά, ξεγλύστρησε προς προς την κατοικία τού άρχοντος της Πιέννης και προχώρησε: τότε σ' ένα φασματικό παράθυρο: ο άγνωστος, άπότομη, χτύπησε τού τζάμι.

Ό άρχων της Πιέννης δεν είχε πλανιάσει, Σπυρτός, με άγρια δίματα, (περπατώντας μέσ' στο δωμάτιο, ζητώντας με άγωνία να βοηθί μία διεξόδο: τί θα γινότανε η Ιωάννα του; Σε ποιόν να την έμυστηρή; Σε ποιόν να ζητήσει, να βρεθεί φιλοξενία... γι' αυτήν! γι' αυτήν μονάχα!...

(Η συνέχεια είς τού προσεχές)

—Να πάω ή άγνή! Έξασα τού ποταμού μου στο σπύτι μου!

—Δεν διατρέχει κίνδυνο, αφού η ύπαιθρος σου είναι τίμια.

—Άκριβώς... θα τού δώση στη γυναίκα μου!

—Μπαμπά, βρήκα ένα τριφύλλι με τέσσερα φύλλα... αυτό σημαίνει πώς θα παντρευτώ πριν περάση ο χρόνος.

—Μά, κοπέλλα μου, έγώ ήξερα πώς έφρανε εύτυχία!

—ΕΚΛΟΓΗ

—Λοχαγός... Καλά έκανες, Καραβάνα, να διαλέξης τού ίππικό. Θα ξέρης δέβαια από άλογα;

—Καράβάνας... Βέβαια και έγω, λοχαγέ μου, αφού παίζω στής κορσές απ' τη μέρα που βγήκα απ' τού σχολείο.

—ΕΚΛΟΓΗ

—ΕΚΛΟΓΗ

ΕΚΛΙΚΗΣΙΣ

—Πώς, λέτε πώς τόν μυσείτε και τόν παντρεύετε με τού κορίτσι σας;

—Δεν καταλαβαίνετε λοιπόν πώς άκριβώς έπεδή τόν μωσό, θέλω νά γίνω πεθερά του!

ΔΥΟ ΚΑΚΩΝ ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΩΝ...

—Διστάζω ποιάν ν' άκολουθήσω απ' της δυό κλίσεις μου: τη ζωγραφική ή την ποίηση;

—Αν θέλετε να μ' άκούσετε, άκολουθήστε τη ζωγραφική.

—Είδατε τούς πίνακές μου;

—Όχι... διάβασα όμως τούς στίχους σας!

ΜΕΓΑΛΟΦΥΕΣ ΣΧΕΛΙΟΝ

—Αναγκάζω την κόρη μου να παίζη ξη άρες πάνω την ήμερα.

—Μά θα την κάνετε νά τού συχαθή!

—Τό έλπίζω!...

ΘΥΜΗΣΟΥ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Έκείνη.—Ναι, σε παντρεύτηκα έκείνη την εποχή που τρέχατε δυό πίσω μου!...

Έκεινος (άνασπρόσπας).—Τί κώμα που δεν με πέρασε ο άλλος!

ΕΥΤΥΝΩΜΟΣΥΝΗ

Έκείνη.—Πώς, δεν μου λές ούτε έναν καλό λόγο... ένθ' έλειπα πέντε δολιχλές δδρομάδες;

Έκεινος.—Αλήθεια, θάτρεπε να σ' εύχαριστήσω!

ΚΥΝΗΓΙ

—Στραβομάρα! Πυροβόλησα πολύ στά δεξιά!

—Δε βαρύνει! Φαίνεται πως ο λαγός έτρεχε πολύ... πώς τ' άριστερά!

ΚΙΝΔΥΝΟΣ

—Ταεροπλάνα γίνονται όσο πάει και πιο επίνδυνα.

—Τί; Συνέβη κα' άλλο αεροπορικό δυστύχημα;

—Όχι! Η εφημερίδα άναγγέλλει ένα γάμο μέσ' σ' αεροπλάνο!

ΤΙΜΟΡΙΑ

—Νεανία μου, θα έπρεπε να τιμωρούν τούς άγίμους.

—Δεν έχουν ποιά να τούς παντρεύουν!

ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ

—Νά πάω ή άγνή! Έξασα τού ποταμού μου στο σπύτι μου!

—Δεν διατρέχει κίνδυνο, αφού η ύπαιθρος σου είναι τίμια.

—Άκριβώς... θα τού δώση στη γυναίκα μου!

ΣΥΜΦΟΡΑ

—Μπαμπά, βρή

Καθώς είχαμε πάψει πιά τα παζαρέματα, ο Μπέν Λααλά πέταξε σε μια κόψη το αραβικό χαλί, χτύπησε δυνατά τις παλάμες του και φώναξε, κυττάζοντάς μας μ' ευχαρίστηση: —Θα πάρετε βέβαια ένα καλό μα, κύριε και κυρία!

Ακόμη δεν καταλάβαμε καλά—καλά την προσέκλησε του, και άμέσως ένα αγοράκι, ένα για σουλέδ, παρουσιάστηκε και χάθηκε μονιώς... Μας προσέφεραν άμέσως άπειρα μαξιλάρια, ενώ πάνω σ' ένα μικροσκοπικό τραπέζι από ξύλο σκαλιστό και φιλντισι, είχαν τοποθετηθεί τα φλυτζάνια του αραβικού καφέ. Υποχρεωθήκαμε να καθίσουμε, επειδή ήταν όλοτετα αγοράκι, κατά τους μουσουλμανικούς νόμους και έθιμα, ν' αρνηθώ κανείς μία φιλοξενία, ή να θελήσει ν' αποφύγει μία απογοήτηση. Και ήδη τ' αγοράκι ξαναφάνηκε βιαστικό, φέροντας φίλτρα παχειά, μόλις σαν ένα τσούφι φουντουκιού, και σφηνωμένα σε ένα μακρύ κύμα από σίδερο. Ρίξανε μέσα το έτοιμο ήδη υγρό, ζαχαρωμένο και εύγευστο. Τώρα και άλλοι ιθαγενείς μας περικυκλώσανε και καθήσανε σταυροπόδι, ακίνητοι μέσα στα μπουνούζια τους, σαν αγάλματα του Βούδδα. Η μόνη διεξόδος ήταν να μην κάνουμε πολλά λόγια. Αλλά πού απ' όλα έπρεπε να κανονίσω τους λογαριασμούς μου. Έβγαλα το πορτοφόλι μου, επανέλαβα την τελευταία τιμή και δείχνοντας το χαλί, είπα:

—Λοιπόν, το παίρνω.

Μα ο Μπέν Λααλά απώθησε ελαφρώς το υπέρταστο μου, λέγοντας: —Όχι, φύλαξε τα λεφτά σου!... Αυτό για αγορά... Πάσε πρώτα μαζί σου το χαλί!...

Το αποτέλεσμα όμως ήταν ότι του πάσχα το χαρτονόμισμα. Έπειτα από ένα νόημα του Αράβου, το χαλί εξαφανίστηκε άμέσως πάνω στις πλάτες του ίδιου μικρού, ο οποίος άρχισε να τρέχει προς την διεύθυνση του ξενοδοχείου μας. Δείχνοντας τον για σουλέδ που ήταν τόσο βιαστικός, ρώτησα τον Μπέν Λααλά:

—Είπε γιός σου;

—Ο Μπέν Λααλά κούνησε το κεφάλι και αποκρίθηκε:

—Όχι!... Με σκύν (καχόμοιρο!) Έπειτα, καθώς το παιδί ξαναγύριζε, το φώναξε με μια υπόκωφη φωνή:

—Αρροούα, αρροούα, εσμά! (έλα, έλα ν' ακούσεις).

Το παιδάκι κοντοζύγωσε δειλά. Το ρώτησα πώς χρονών ήταν. Εκείνο χαμηλώσε το κεφάλι και τη στιγμή που νόμισε πως δεν το έβλεπε κανείς πιά, τσάκισε σαν ένα νεαρό σκυλάκι φοβισμένο. Ξαναρώτησα:

—Ποιός είναι λοιπόν;

—Ο Μπέν Λααλά μας πρόσφερε τσιγάρα: έτεινε ένα στην ημερή χαζέλλα που το άρπαξε με λαμπαγία. Έπειτα είπα:

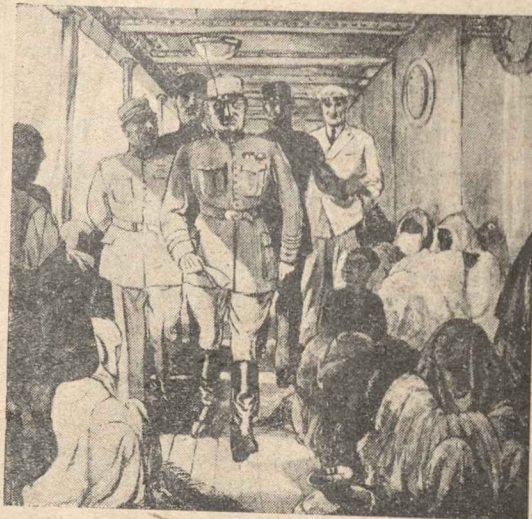
—Είπε μία όλόκληρη ιστορία!

Τέλος, επειδή βεβαιώθηκε πιά για την προθυμία μας να τον ακούσουμε, μίλησε μ' εκείνη την ευλόγητη ευκολία των μουσουλ-

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΛΛΑΟΥΑ

μάνων και μ' εκείνον τον μυστηριώδη τρόπο, τον τόσο αλλόκοτο που κάνει και την απλούστερη ιστορία να παίρνει στο στόμα τους μία ύψη μυθική:

—Λέγεται 'Αχμέτ, είπε, και είναι όρφανός. Τον συνέλαβε μία μέρα η αστυνομία πάνω σε ένα βαπόρι. Είχε κλέψει κάτι από τον παραφέντη του και ήθελε να φύγει για την Ματσαλία. Ο αστυνομικός ήταν φίλος μου' πήρα τον μικρό στην ύπρεσία μου. Μα όλα αυτά δεν έχουν καμιά σπουδαία σημασία: είναι κι' αυτός ένα παιδί όπως όλα τ' άλλα' κάνει καλά τη δουλίτσα του. Και αυτό είναι αρκετό! Αλλά θα σάς εξηγήσω τώρα πως έγινε όρφανός. Αυτή είναι η ιστορία... Είχε συμβεί σ'α νύκτα του Τουγγούρ, μέσα στην καρδιά της ερήμου, στη φυλή των Ουλέδ Μουλά. Αυτοί είναι νομάδες, που κατοικούνε κάτω από σκηνές. Ανατρέφονταν γκαμπίλες' κάνουν ευπρόιο... Η γυναίκες καταγίνονται στο σπίτι, φτιάχνουν χαλιά και σκεπάσματα, όπως εκείνο τ' όμορφο πραγματάκι που πήρατε από εμάς... Ο πατέρας του 'Αχμέτ ήταν ένας Άλλαουα και δεν είχε παρά μία γυναίκα, που λεγότανε Ζουμπαίδα. Αυτή ήταν, καθώς καταλαβαίνετε, η μητέρα του 'Αχμέτ. Ω! ήτανε μία πεντάμορφη γυναίκα!... Έπρεπε

Τον συνέλαβε μία μέρα η αστυνομία πάνω σ' ένα βαπόρι...

να είχε άπειρους θαυμαστάς, γιατί πλήγωνε της καρδιάς όλων των ανθρώπων... Μα ο σύζυγός της ήταν ζηλιάρης... Και είχε πολύ δίκιο, επειδή η γυναίκες των αράβων είναι παμπόνηρες... Μπορείς να της κλειδώνης όρο θέλεις: μπορεί πάντα να σου την φέρει με κανέναν εραστή... Πρέπει κανείς νάχη πάντα το νου του...

—Εδώ, ο Μπέν Λααλά, σταμάτησε για δυό λεπτά, ρουφώντας το τσιγάρο του. Με κύτταξε προσεκτικά κάτω απ' τα πυκνά του φρύδια, για να ιδεί τι εντύπωση μου έκανε η ιστορία, και συνέχισε:

—Μία μέρα ο Άλλαουα έφυγε για τον πόλεμο του Μαρόκου, επειδή αγαπούσε πολύ την Γαλλία, όπως την αγαπούσε άλλος τε όλοι οι Άραβες. Κι' άφησε την Ζουμπαίδα με τα παιδιά: είχε δυό από δαυτά, μα ο 'Αχμέτ δεν είχε γεννηθεί ακόμα. Αυτός ήθελε σόκο κόσμο όταν ο πατέρας του βρισκότανε ακόμα στο Ρίφ... Ω! όχι, κύριε και κυρία, δεν πρέπει να γελάτε. Είπε η αλήθεια που σ'α λέγω: έτσι είναι η ιστορία. Όταν λοιπόν ξαναγύρισε ο Άλλαουα, βρήκε ένα καινούργιο παιδί και έμεινε πολύ ευχαριστημένος γιατί ήταν αγοράκι. Ίσαμε τότε η Ζουμπαίδα δεν του είχε δώσει παρά κορίτσια μονάχα: ο Άλλαουα καταλάβαινε πως ο καλός Θεός του είχε άμειψει μ' αυτόν τον τρόπο για το κου-

ράγιο του, επειδή ο σύζυγος είναι πάντα αραβικό πανταλόνι κρεμασμένο από τη σκηνή. (Όταν, πού φύγει κανείς, έμεινε αραβικό πανταλόνι, έ, λοιπόν, έμεινε ο Θεός! ή γυναίκα μπορεί ν' αποκρίσει: Τό άγορι, ο Άλλαουα το είχε ονομάσει μ'έτ' είναι ο μικρός που μένει πάνω απ' το Μόνο που αυτό ήταν τυχαίο να ταίριαζε σχημα, επειδή ο άνδρας ήταν ζυλνάρης, γυναίκα πολύ περίεργη. Τού το είπα με μία νύχτα: 'Από λίγο καιρό, ο Άλλαουα προσέει πως η Ζουμπαίδα είχε... πάλι δεν είχαν άρεστο έρωτα γι' αυτόν, έστω; Κι' έτσι άρχισε να παρακαλεί... έμεινε αυτό τόσο καλά, που μια νύχτα κάποιος θόρυβος... Θάλαγε κανείς που γοατούσανε στην τέχνη... Για να έλθει έπειτα το χέρι και ένοιωσε το πρόσωπο Ζουμπαίδα κοντά του' μα αν θέλησε να ξη το ύπλοιο, τα χέρια, το στήθος, τα δαχ, δεν βρήκε τίποτ' απ' όλα' και... Άλλαουα ήταν πολύ ζωντανός άνθρωπος: σως κατάλαβε τα πράγματα. Έτσι ήτανε ποντας από τη σκηνή, σιγά, άκουσε με μία μαχαίρα κάρφωσε μαζί με την παίδα και τον έραστή της...

—Ο Μπέν Λααλά σώπασε, ήπιε το ποτό του με μία ρουφηξιά, έριξε με μια ματιά στα φλυτζάνια μας που ήταν άδεια και παραφέντες τα αγωνιώδη πρόσωπα μας, έπειτα με 'εκείνη την ετοιμότητα που είναι αραβική, ένα χάρισμα του Άλλουα: —Να το μαχαίρι που σκότωσε ο Άλλαουα την Ζουμπαίδα. Αν θέλεις, μπορείς να το γράσεις... Μου τώδε φέρει ο Άχμέτ, κεί...

—Εμείς όμως, αποροφρημένοι από την ιστορία, δεν τον αντιληφθήκαμε καθόλου: πήρε το όπλο από την ποδιά και το έθεσε μπροστά μας. Τον ξαναρώτησα: —Και ο Άλλαουα και τα άλλα παιδιά άπόγιναν;

—Ο Μπέν Λααλά σήκωσε τότε άρρηκτα το χέρι, δίστασε για μία στιγμή, τείνοντας το χέρι προς το Νότο, που τότε πίπιζε της πελώριες και αναβλύζουσες κίες των οσάνων, μ' ένα καύρο σκατάκι μακάριο, μέσα στο πορφωμένο σύννεφο, μυστηριωδώς:

—Η έρημος... ή άμμος!...

ΜΕΣ' ΑΠ' ΤΟ ΧΩΜΑ

Μέσ' απ' το χώμα νέα ζωή προβάλλει κι' η ψυχή της, καιρός, μαροκό... Στο κάμπου την ολιάνθητη άρνηση άφηνει ο άγέρας τ' άλλα του φίλου.

Λουλούδι στην καρδιά κι' η Άγάπη με νέους χυμούς—ας ήτανε παιδά... —Τραγουδιστή, τραγουδιστή και πάλι την πρωινή μου, τη γλυκιά λαλή...

—Ο ήλιος, ο χυμός, χαμογέλει το φως του, φλόγα στο αίμα έρωτα... Η φυλλοσιά παρθένα μιά...

και το ονάζι λόγια φευγαλέα με την αλήτη κι' όραση του μουσού. Πάλι η Ζωή, τη ζωή της ξαναζωεύει...

ΣΠΥΡΟΣ ΜΟΤΣΕΛΛΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΘΥΜΗΣΗ

Τώρα που η νύχτα απλώθηκε στο κόσμο τη γαλήνη και τίποτα δε λύνει τη γύρω σιγαλιά,

Παλιός μου άγάτης θύμηση τί θές άπόψε πάλι

στ' όλοσκαρτο κεφάλι με τίσπρα τα μαλλιά;

Πάει ο καιρός που πέθανε γι' αυτήν που μου θυμίζεις

του κάκου τριγυρίζεις τη δόλια μου ψυχή.

Κάποια άγιάτρευτη πληγή πύκναινε μέσ' στα στήθη

τη γάστρεψεν η Λήθη σε μία παλιά έποχή.

Κι' άνώφελα μ' όνειράτα και μάγια με τυλίγεις

κι' έμπρός μου ξετυλίγεις το νήμα της χαράς.

Πάει καιρός που σβύστηκαν χαρές, έλπίδες, νεύατα

και μ' άφησαν στη σιρότα μας μαύρης σιμφοράς.

—Ασε να πάω μοναχός το δρόμο του θανάτου,

μην έσος βρω κοντά του, κι' άνάμεσα στη γη,

ζωή με δίχως θύμηση, καρδιά με δίχως λήθη,

καίμους και καρδιοχτύπι, νυχτιές χωρίς αήνη...

Παλιός μου άγάτης θύμηση τί θές άπόψε πάλι

στ' όλοσκαρτο κεφάλι με τίσπρα τα μαλλιά;

Τώρα που η νύχτα απλώθηκε στο κόσμο τη γαλήνη

και τίποτα δε λύνει τη γύρω σιγαλιά;...

ΛΑΚΗΣ ΤΣΑΦΙΤΣΑΣ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Όλους άγάπα! Μά ποτέ γυναίκα μη λατρεύεις: θέ να σου χύση ή άκαρδη φαρμάκι στην καρδιά: και θα καίς άν, δίστιχε, στα λόγια της πιστένης, σαν πεταλούδα που στο φως άπλώνει τα φτερά.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΖΟΡΜΠΙΑΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΞΕΧΑΣΩ;

Μοίλε να την ξεχάσω όπως κι' αυτή με ξεχάσε... Μά πώς μπορώ λοιπόν να λησμονήσω το δυό ολόγλυκα μάτια της, που μπόρεσαν να κάνουν την καρδιά μου να χτυπήσει με τον ήλιο του έρωτα παλιού, τα μάτια που τόσες φορές μ' έκαναν να πονέσω; Πώς να ξεχάσω το σματάκι της που προσφερόταν μισάνοιχτο στο φίλημά μου; Δεν πρόφτασα να την χαρώ στην άγκαλιά μου! γιατί μόλις σιάνησε εκείνον που της πήρε τον νου, μ' άφησε μόνο να θύνη τη χαμένη αυτή ευτυχία μας... Ω, ή τραλή πεταλούδα τρέχει ξένοιαστη στο φως!... μά κάποτε θα κινή τη φτερά της και τότε λησμονήμνη από τον έρωτα θα σβήνη σε μία γη... Έγώ όμως πάντα θάχω την καρδιά μου και την άγκαλιά μου άνοιχτη γι' αυτήν... Και ποτέ δεν μπορώ να ξεχάσω το πρώτο μας φίλι ποτ' αν γλυκά μεθυστικό γιατί ήταν, άμωμον, και το τελευταίο... Πώς να ξεχάσω της λίγες στιγμές ευτυχίας που μου χάσανε; Ήταν τόσο γλυκές, τόσο σύντομες!

ΜΠΕΜΠΙΑ ΑΙΝΑΡΑΗ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

«Όταν θα διαβάσεις αυτό το στεγνό μου γράμμα—μυήγραφε ο φίλος μου—θα με σκεπάζη πιά ή κρίση γή... Τί θα θέλεις, φίλε μου! Έσύ μονάχα θα ξέρεις απ' όλους το μυστικό που τόσο καιρό τυραννούσε την καρδιά μου και που τώρα με φέρνει στον τάφο!

«Διαφορώ τέλειος για τα σχόλια του κόσμου» το πολύ-πολύ θα πούν: «Μιά νευρασθένεια...» δυό-τρεις άλιές λέξεις!... Μόνο λυπάμαι που θ' άφήσω την καμένη μαννούλα μου έρημη κι' όρφανή... Και γι' αυτό θα σε παρακαλέσω, να πηγαίνεις κάπου-κάπου να την βλέπεις... Σκέψου πως είναι ή στεγνή μου παράκληση!... Το ξέρεις καλά πως βύστηρα απ' αυτό που έγινε μου είναι άδύνατο πιά να ήθσω... και γι' αυτό διάλεξα τον τελευταίο μου λυτρωμό... τον θάνατο!...»

Ποτέ δε θα μπορέσω να ξεχάσω εκείνη τη νύχτα...

Καθόμαστε με το φίλο μου σ' ένα παραλιακό καφεενάδα... Ήταν καλοκαίρι. Τα τραπέζια ήσαν γεμάτα από ανθρώπους κάθε τάξης και ηλικίας.

Κι' ο φίλος μου άρχισε να μου διηγείται για την άγάτη του: «Δεν ξέρεις, άγαπητέ μου, τί κορίτσι είναι ή Ρόζα μου... Σωστός άγγελος... Κάθετα με τη μητέρα της που την άγαπάει... Τί να σου πώ... άλλο πρόβλημα... την λατρεύει κυριολεκτικώς... Όμως κι' ή δική μου άγάτη δεν πάει πίσω... κι' Εκείνη μ' άγαπάει! Άν και ός τα τώρα δεν μου τό ελπε καταθαλά, όμως μου τάρχουν πιά φανερώσει τα παχυνάκια μάτια της...»

Και μοίλεγε... και μοίλεγε...

Εγώ τον άφηνα να λέη, άν και δεν έπρόσχε και πολύ, γιατί άθελά μου ξαναζήτουνε σαν μέσα μου παλιές—λησμονημένες άγάτες... Εκείνη την ώρα στο διπλανό μας τραπέζι που είχε άδειάσει, ήρθε και κάθησε ένα ζευγαράκι.

—Θέε μου, ή Ρόζα!... φθόρισε ο φίλος μου, ενώ μία νεαρή γλυκύδα άπλωνόταν στο πρόσωπό του...

Γύρισα και κίτταξα. Μιά ψηλή γυναίκα με εγγενώς χαρακτηριστικά, κονδένταζε τσιφτερά με το συνοδό της, έναν καλοντυμένο γένο, και δεν ήταν καθόλου δύσκολο να καταλάβω κανείς της σχέσεις τους...

—Πάμε να φύγουμε, ξεκαλοήθησε ο φίλος μου. Δεν έμια καλά... Φαντάσαι, ύποπτοια... Θεέ μου, έτσι είναι ο κόσμος! Δεν τό χωρεί το μυαλό μου... Πάμε να φύγουμε...

Φύγαμε σιωπηλοί. Προσπάθησα να τον παρηγορήσω. Τον συμβούλεψα—σαν καλός άδελφός του φίλος—να τό ρίξη έξω, και να μνη της δόση καμιά σημασία, και φάνηκε πως ήσυχασε λιγάκι.

Η συμβουλή μου όμως πήγαν χαμένες, γιατί, βύτερα από κάποιες μέρες πούλαβα το τελευταίο του γράμμα, έμια πώς σκουτώθηκε...

Ψυχασάβδατο!

Το φτωχικό κομμάτι ήσαν νεκράτο κόσμο. Ήταν ή μέρα των νεκρών!...

Πήρα λίγα λουλούδια και τράβηξα για τον τάφο του φίλου μου. Δεν μπορούσα να προχωρήσω... Τρεις άνθρωποι κοιτάζονανε ένα κομμάρι, που δεν δυσκολεύτηκε να το άναγκωρίσω... Ήταν της μάνης του!... Τα δάκρυά μου τώρα τρέχαν άκατάτητα. Δεν έλαμπα καθόλου τί γνόταν γύρω μου και μόλις άκουσα τα λόγια που μούλεγε ένας απ' αυτούς...

—Τη βόρκαμε, κύριε, ευλασμένη άπάνω σ' ένα νεοκαταμένο τάφο. Με πολύ κόπο μπόρεσαμε και ξεκολλήσαμε τα λίγα αυτά λουλούδια—και μούδισε έλα μαραμένα άγρόλοφ λουλούδια—που κρατούσε σφιχτά στα χέρια της, ή καμένη!

—Άμοιρη μαννούλα!...

N.

ΓΕΛΑ ΠΑΛΗΑΤΣΟ!

Γέλα, παληάτσο, με τα μάτια τα σβυστά, πλημμυρισμένα από τα δάκρυά σου! Όλα περνάν' μπροστά σου σαν όρνιθιά, ματώνοντας τη δύστιχη καρδιά σου.

Κίττα! ο κόσμος σε χειροκροτεί και θέλει να γελάσει, να, άόόό! γι' αυτόν ένα σκουτίδι είσαι σύ... Τί θα τον νοιάζει κι' άν σε φάη το χώμα;

Τί θα τον νοιάζει κι' άν ένα προί το νούμερό σου δεν φανή γραμμένο; Άλλος παληάτσος θάρρη στη σκηνή, —θάξη κι' αυτός το γέλιο το θλιμμένο—

κι' εκεί στα θεωρεία τάρκινά, ή ίδιες ή κυρές που σου γελοΐσαν θα χωριτάνε πάλι με χαρά τον άλλο, σαν έσε να χωριτούσαν!

Μονάχα μιάς χορεύτριας μικρής δεν θα γελάνε τα πικρά της χελίη; και σφοδρισμένη σε μιάν άκρη της σκηνής, στα μάτια της θα φέρνη το μαντίλι...

ΜΙΧΑΗΛ ΚΟΥΡΜΟΥΛΗΣ

ΕΚΕΙΝΟΣ

Τό ξέρω πως ή δόλια μου καρδιά μιά μέρα θα ξεπνήσει πληρωμένη: τό ξέρω πως σαν όδοο μυρωδιά λίγων καιρό ή άγάτη σου θα μένη!...

Μά τί να κάμω; κάτι μυστικό σιά σου με τραβάει νύχτα μέρα και σ' ένα χαμογέλιο σου γλυκό ξεχνώ της προσόσιας την φρόδα!

ΤΣΙΓΓΑΝΑ

Η ΖΩΗ

Ανοσιγόστη φευγαλόσκη βραδιά. Στην άσχη φαινομενικά άταξία σκαλίζουν τα δυνατότερα πλάσματα. Ο έρωτας έαπλώνεται ήρεμα παντού. Και στ'α χωνίες, στοθε πύχους, τα παθητικότερα έρωτόλογα, βρακι ριάνια πίστη κι' άγάπη, ανακατεύονται με τον γλυκυτό φίθορο των δένδρων. Απ' της δειροστροφής του πάχους ξεγυμνούν αθρόα σκίες έρωτευμένων σφιχαγκαλισμένες.

Κι' εκείνος, μεθυσμένος απ' τα υβρία θάληγτρος της μαγικής νυχτιάς, της λεί με μία φωνή, γεμάτη ευτυχία κι' έρωτα:

—Αγαπημένη μου, πόσο άνοστη είναι ή ζωή!...

Βροχού χαμωνιάτικο βράδυ. Άψηφώντας της σάλες της βροχής που το μουσέβουν το σώμα, τον ψυχρό άέρα που φτάνει άμειλιχα ως τα κόκκαλα, πλανέται στους δρόμους σαν τρελλός. Μήνες τώρα την περιμένει στ'α χωνίες. Μά εκείνη αιώνια άθερεί της ύπρεσης που το δίνει. Στο άμφοβόλο φως των φαναρίων που τρεμοσβύουν, νομίζει πως διακρίνει την γλυκεία της μορφή. Πάσε φορές δεν γελάστηκε απ' την σιλουέτα περπατικών γυναικών! Κι' άποκλεισμένος από το άτέλειωτο μυστικό παλίζοντας στα υβρία στενοσόκακα, λεί με μία φωνή άόνημνη, που υβρία βγαίνει απ' τ' άσθενικά του στήθη:

—Θέε μου, πόσο άγχημη, πόσο σκεπτική είναι ή ζωή μας...

ΑΡΗΣ ΜΑΚΡΗΣ

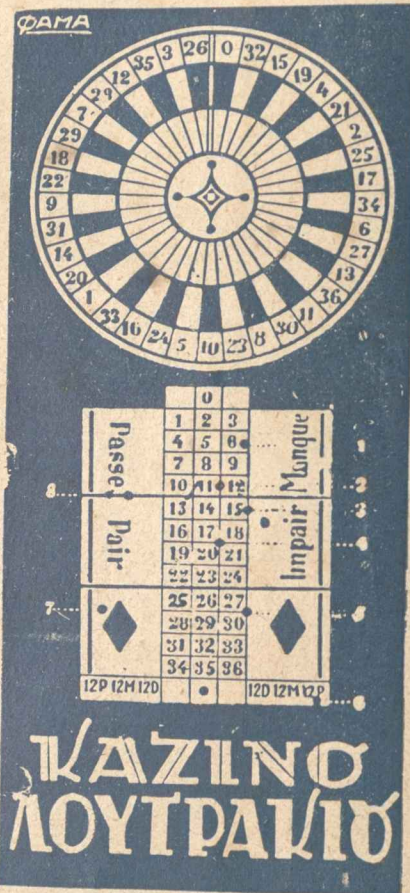
ΡΟΥΛ ΓΑ

Καθημερινως
τακτική συγκοινωνία
με αυτοκίνητα πολυτελείας

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΖΙΝΟΥ

Γωνία Βερανζέρου και Κάνιγγος

Τηλέφωνον 68 — 36

ΜΠΑΚΑΡ

Σιδηροδρομικώς

Κάθε Σάββατον

ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ

ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

Θέλετε να κάμετε οικονομίαν;
Να βάψετε μόνη Σας τα πε- και θα γίνουν έντελως καινούρ-
ρυσινά σας φορέματα με γερ- για. Αί βαφαί ARTI πωλούνται
μανικās βαφάς μάρκας εις τὰ Ἐμπορικὰ καὶ φαρμα-
κειὰ τῆς συνοικίας Σας εἰς 60
μοδέρνους χρωματισμούς.
Arti
Γ. Ἀντιπρόσωπος Π. Τσαγκάρης
Ἀθῆναι Λέκκα 21α

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ "CONCERT,"

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἔντασιν καὶ διαύγειαν καὶ
λιγώτερα ἂπ' ὅ,τι ἕνας καλὸς φωνογράφος. Τὸ ραδιό-
φωνον "Concert," εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος καὶ
Πωλεῖται Γραφεῖον Π. Τσαγκάρη Ἀθῆναι Λέκκα 21α

- Μὲ τὴν *Crème de Beauté* "BUTYWAVE," θὰ ἔχετε πάντοτε δροσερώτατον δέρμα
- Μὲ τὴν *Poudre de Riz* "BUTYWAVE," θὰ δόσετε εἰς τὸ πρόσωπόν σας τὴν ἐμφάνισιν ποῦ ὀνειρεύεσθε
- Μὲ τὸ Σαμπουνὶν "BUTYWAVE," θὰ σώ-
σετε τὰ μαλλιά σας καὶ θὰ τὰ βλέπετε πάντοτε
ὀντουλαρισμένα.
- Μὲ τὸ Μπινὲ "BUTYWAVE," θὰ ἀποκτή-
σετε τὸ ὠραιότερον ὀντουλάρισμα τῶν μαλλιῶν
σας.

Χάριν ρεκλάμας θὰ πωλοῦνται ἐπὶ ἓνα μῆνα λιανικῶς
μὲ τιμὰς Παρισίων εἰς τὸ ὑποκατάστημα
τοῦ Ἰνστιτούτου

Πατησίων 115β 10 1/2 — 12 1/2 π. μ. καὶ
3 1/2 — 6 1/2 μ. μ. καθ' ἑκάστην

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΛΟΥΔΓΚΡΕΚ
ΔΙΑΚΟΥ 38 — ΑΘΗΝΑΙ